

ДЕТЕКТИВИ С МАШИНА НА ВРЕМЕТО

Фабриан Ленк

Смъртоносното багрило

Криминални загадки

ИЗДАТЕЛСТВО
ФЮТ

ФАБИАН ЛЕНК
СМЪРТОНОСНОТО БАГРИЛО

Превод: Ирена Патулова

chitanka.info

Юлиан, Ким и Леон откриват тайната на една стара библиотека: магичният Темпус е машина на времето, която може да ги отведе на всяко място в миналото. Те пътуват по следите на престъпници в различни исторически епохи. Техните пътешествия във времето се превръщат в опасни приключения.

Рим — 1510 г. Докато Микеланджело рисува фреските в Сикстинската капела, скелето внезапно се срутва. Дали зад това не се крие опит за убийство? Детективите с машината на времето бързо разбират, че негов конкурент се опитва да го премахне.

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

---

[1] Темпус — (от лат.) време. — Б.пр. ↑

В МРЕЖАТА НА ИНТРИГИТЕ

— Смятам да си поръчам огромен шоколадов сладолед — каза Леон, докато отваряше вратата на най-добрата сладоледена сладкарница в света — „Венеция“, в Зибентан.

— Звучи добре, и аз ще направя като теб — засмя се Ким и се наведе да погали Кия, която се умилкваше в краката ѝ.

Юлиан все още се колебаеше.

— Помощ! — отекна в този момент глас откъм дъното на сладкарницата. — Помощ! — разнесе се повторно гласът.

— Това не е ли Паоло, собственикът на сладкарницата! — огледа се изненадано Юлиан.

Само след минута приятелите откриха собственика. Беше се качил на два стола, подпрени на стената. Столовете се бяха плъзнали и се бяха раздалечили така, че той беше заел една твърде опасна поза, близка до шпагат. Във вдигнатите си ръце държеше голяма картина в рамка. Вероятно се бе опитвал да я закачи на стената.

— Помощ! Мама миа! Помощ!

Приятелите се втурнаха да му помогнат. Ким и Леон хванаха столовете, заплашващи да се раздалечат още повече, а Юлиан пое тежката картина от ръцете на Паоло.

— Грацие^[1]! — благодари им собственикът на сладкарницата, когато отново усети твърда земя под краката си. — Спасихте ме! За щастие, картината е невредима! — и той благоговейно погледна картината, на която се виждаха две протегнати една към друга ръце. Картината впечатляваше с финеса и прецизността си. Дори и най-малкото мускулче и сухожилие, както и ноктите на пръстите бяха изобразени много точно.

— Микеланджело! — развълнувано прошепна той. — Тази картина е нарисувана от най-големия скулптор и художник на всички времена. На нея може да се види как Бог сътворява Адам. Ще я сложа на видно място в сладкарницата си, нищо, че е само репродукция. Моля, задръжете още малко столовете.

Най-после Паоло успя да окачи картината на стената.

— Страхотно! — каза той, след като я огледа внимателно. — Така вече е добре.

После се насочи към стъклената витрина, където бяха подредени плодовите и кремообразните сладоледени специалитети.

— Миналата седмица баща ми имаше рожден ден и го посетих в Рим — обясни им Паоло и погледна към Леон: — Шоколадов, нали?

Леон въодушевено кимна.

— Е, и като любител на изкуството посетих, разбира се, Сикстинската капела^[2].

— Сикстинската капела ли? — попита Леон, докато гледаше как Паоло артистично подрежда сладоледените топки в чашката за сладолед, след това добавя сметана, течен шоколад и бадемови стърготини и накрая забожда мъничко зелено чадърче за украса.

Паоло го погледна снизходително.

— Това е една от най-забележителните църкви във Ватикана^[3]. Куполът ѝ е изрисуван от Микеланджело. Преди това там било нарисувано само синьо небе със звезди. Микеланджело замазал небето и нарисувал нещо наистина неповторимо. Тези фрески^[4] са сред най-прочутите произведения на изкуството в света. Те са обезсмъртили Микеланджело! — подаде той чашката със сладолед на Леон и се обърна към Ким: — Същото и за теб, нали?

— Точно така! — кимна момичето и засия.

Паоло отново се захвана за работа:

— Да, да, Сикстинската капела и Микеланджело, това е невероятна история — не спираше да говори той, — изпълнена с гениалност, безумие, слава и пари. Както и с ненавист, омраза и страх!

— Ненавист, омраза и страх ли? — попита Юлиан, мислейки си, че не е разбрал добре.

— Да! — потвърди собственикът на сладкарницата. — Микеланджело имал много завистници, нали разбираш? Като всеки гениален човек. Смятал, че искат да го убият! Той не само великолепно умеел да си служи с четката, но и бил ненадминат в уменията да си създава врагове. Какво да бъде за теб?

— Ами... аз... — смотолеве Юлиан, опитвайки се да осмисли чутото. — За мен малинов.

— Чудесен избор! Много е ароматен! — каза Паоло и продължи:
— Микеланджело бил оплетен в мрежа от интриги и трябвало да защити изкуството си от шпиони, които искали да откраднат идеите му. Освен това смятал, че някой иска да го убие.

— Кой е искал да го убие? — попита Юлиан, който също бе заинтригуван от историята.

Но Паоло само повдигна рамене:

— Нямам представа. Ето малиновия сладолед.

Приятелите се настаниха на една от масите в дъното.

— Дали това, което казва Паоло, е истина? — попита Юлиан.

— Не знам — отвърна Леон. — Той обича да преувеличава.

Ким, която държеше Кия в скута си, заби лъжичката си в чашката със сладолед:

— Мисля, че трябва да проверим в нашата библиотека. Всичко това е много любопитно — известен художник, също толкова известни фрески и множество интриги, завист и заговор за убийство... Какво ще кажете, дали да не наминем към библиотеката след това?

— Аз съм „за“! — без колебание заяви Юлиан.

— Дадено! — отвърна Леон.

Два часа по-късно тримата приятели бяха в старата библиотека на манастира „Свети Бартоломей“. Бяха издебнали удобно време, когато библиотеката е затворена. Тъй като Юлиан имаше ключ, можеха необезпокоявани от никого да се потопят в царството на книгите.

Както обикновено, Кия се разположи удобно на перваза на един от прозорците и наблюдаваше какво правят приятелите.

Ким се приближи до един от стелажите с книги по история на изкуството, Леон разглеждаше книгите за забележителни личности, а Юлиан ровеше в интернет.

— А, открих нещо! — Леон изтегли един дебел том, посветен на Микеланджело, и го помъкна към една от масите за четене.

Той с изненада прочете, че много експерти са на мнение, че никой, освен Микеланджело не е придавал такава яркост на боите.

Момчето разглеждаше с възхита снимките на фрагменти от легендарните фрески в Сикстинската капела. На тях имаше повече от триста фигури. При това стотина от тях бяха по-високи от човешки

ръст. Микеланджело бе избрал да нарисува сцени от първата част на Библията, в която се разказва за сътворението на света. Необходими му били четири години, от 1508 г. до 1512 г., за да създаде творбата си, научи Леон от текста.

— Какви бои! Как е могъл да постигне подобно нещо? — мърмореше Леон, чийто любим предмет наред с историята и спорта, разбира се, бе изкуството.

Фреските изобразяваха страховити сцени, но не липсваха и сцени, които бяха вълнуващи или просто весели и игриви. Освен това имаха толкова много детайли, от които Леон не можеше да откъсне поглед, фигурите сякаш всеки момент щяха да се изправят и да тръгнат, толкова живи бяха.

— А тук е написано откъде идва името на Сикстинската капела — извика Леон. — Наречена е на името на папа Сикст IV^[5], който я построил между 1475 и 1483 г. По това време Рим имал само 15 000 жители, кой би могъл да го допусне? Тази църква е от изключителна важност, защото там се избират папите. Микеланджело рисувал свода на Сикстинската капела по поръчка на папа Юлий II^[6]. Този папа не се ползвал с особено добра репутация. Народът го наричал „il papa terribile“, тоест ужасния папа!

— Не звучи особено ласкателно — засмя се Ким.

— Наистина — съгласи се Леон и прелисти страницата.

По-нататък откри карта на Рим, върху която бе показано местоположението на Сикстинската капела. Имаше и снимки на постройката — проста, наподобяваща кутия, дълга четиринайсет метра, широка тринайсет метра и висока около двацет метра, както разбра Леон от текста под снимката. Капелата бе заобиколена от такива забележителни постройки като базиликата „Свети Петър“^[7], която по времето на Микеланджело все още се строяла, замъка „Сант Анджелио“^[8] с моста „Сант Анджелио“^[9] — великолепен мост с каменни фигури на десет ангела.

— Чуйте това — обади се Юлиан, взрян в монитора. — Паоло може би има право. Тук се говори за някакъв заговор за убийство срещу Микеланджело!

— Къде? Покажи ми! — извика Леон и двамата с Ким се приближиха към приятеля си.

— Микеланджело имал приятел във Флоренция, родния му град. Докато бил в Рим, често пишел на приятеля си — разказа накратко Юлиан прочетеното. — В едно от писмата пише, че ужасно се страхува завистниците му да не го убият.

— Невероятно! — Леон бе изумен. — Само че не знаем дали е вярно!

— Да — додаде Юлиан и отправи към останалите поглед, изпълнен с очакване. — Написал е това писмо през август 1510 г., когато половината от фреските били завършени.

Ким се засмя:

— Да не би да искаш да кажеш...

— Да, именно!

Леон стисна юмруци:

— Чудесна идея, хора! Да се пренесем там с помощта на Темпус и да проучим нещата на място! Вероятно ще можем да сме полезни на Микеланджело, а и ще имаме възможност да сме край него.

Приятелите избутаха встрани тежкия стелаж, зад който бе скрита мрачната врата към Темпус. Само те знаеха за тази загадъчна, вълшебна стая. Леон отвори тъмната, украсена със зловещи символи врата и първи прекрачи прага на стаята на времето.

Както винаги, там ги очакваше синя, сумрачна светлина. Из стаята с хилядите врати, над всяка от които бе изписано някакво число, се стелеше мъгла. За съжаление вратите бяха разположени напълно произволно. Докато внимателно пристъпваха по пулсиращия в ритъма на времето под, край приятелите се носеха различни звуци. Някои бяха весели и приятни, а други — толкова страшни, че Леон го полазиха тръпки.

Той се огледа. Къде ли беше вратата с числото 1510? Една след друга от мъглата изплуваха различни врати. Никоя от тях обаче не бе тази, която търсеха.

Приятелите продължаваха да се препъват из зловещата стая, а Кия се бе свила в ръцете на Ким.

Внезапно Леон се спря.

Една от вратите толкова се отличаваше от останалите, че буквално го привлече към себе си. Бе огненочервена. Цветът ѝ бе

изключително наситен — само един художник на света бе в състояние да го постигне. Микеланджело! Момчето колебливо се насочи натам. Вече можеше да различи числото, изписано над нея.

Право в целта, помисли си Леон, 1510!

Развълнуван, той се обърна и махна с ръка на приятелите си да се приближат.

Когато отново се обърна и погледна към вратата, потрепери. Яркочервеното бе помръкнало. Вратата първо стана кафява, а след това черна като нощта.

— Какво е това? — прошепна Леон.

Върху вратата се появиха фигури. Те се носеха една през друга, а после внезапно изчезваха. Леон зяпна от изумление. Струваше му се, че е застанал пред някаква оживяла картина.

Внезапно се разнесе трясък и вратата се разцепи. След това се разпадна на прах. Вместо пред врата, приятелите стояха пред отворстие, оградено от огромна рамка.

Леон погледна колебливо към Ким и Юлиан.

— Да го направим! — решително изрече момичето.

Леон кимна.

— Добре. Юлиан, какво мислиш?

Момчето преглътна, а след това кимна.

Тримата се хванаха за ръце и се концентрираха върху Рим. Само така Темпус щеше да ги отведе на правилното място.

После направиха една-единствена, но решителна стъпка, прекрачиха през прага и се устремиха към черното нищо.

---

[1] Грацие — благодаря (на италиански). — Б.пр. ↑

[2] Сикстинската капела — църква в Рим, в която се избира папата. — Б.пр. ↑

[3] Ватикан — най-малката независима държава-град в света с площ 0.44 квадратни метра и население около 1000 души. Разположена е на хълма Ватикан, в западната част на Рим, и е заобиколена от всички страни от италианската столица. Ватикана е седалище на папата — главата на Римокатолическата църква. Във Ватикана се намират базиликата „Свети Петър“ и Сикстинската капела. — Б.пр. ↑

[4] фреска — стенопис, картина върху стена. — Б.пр. ↑

[5] Сикст IV (1414–1484). По негово време са построени Сикстинската капела и Капитолийският музей, разширена е Ватиканската библиотека. — Б.пр. ↑

[6] Юлий II (1445–1513). Известен като един от най-войнствените папи, както и с прозвището „ужасния папа“ заради избухливия си нрав и привычката си да удря подчинените си с жезъла. Покровител на изкуствата. — Б.пр. ↑

[7] Базиликата „Свети Петър“ — католическа църква във Ватикана, най-голямата християнска църква в света. Събира 60 000 богомолци, площта ѝ е 15 160 квадратни метра, дълга е 186 м, куполът ѝ е висок 119 м. Строителството ѝ започнало през 1506 г. при папа Юлий II и било завършено през 1626 г. Построена е на мястото на християнска църква, съществувала през IV в. Смята се, че точно под олтара на базиликата се намира гробът на свети Петър, един от дванайсетте апостоли, първият епископ на Рим и пръв в списъка на римските папи. — Б.пр. ↑

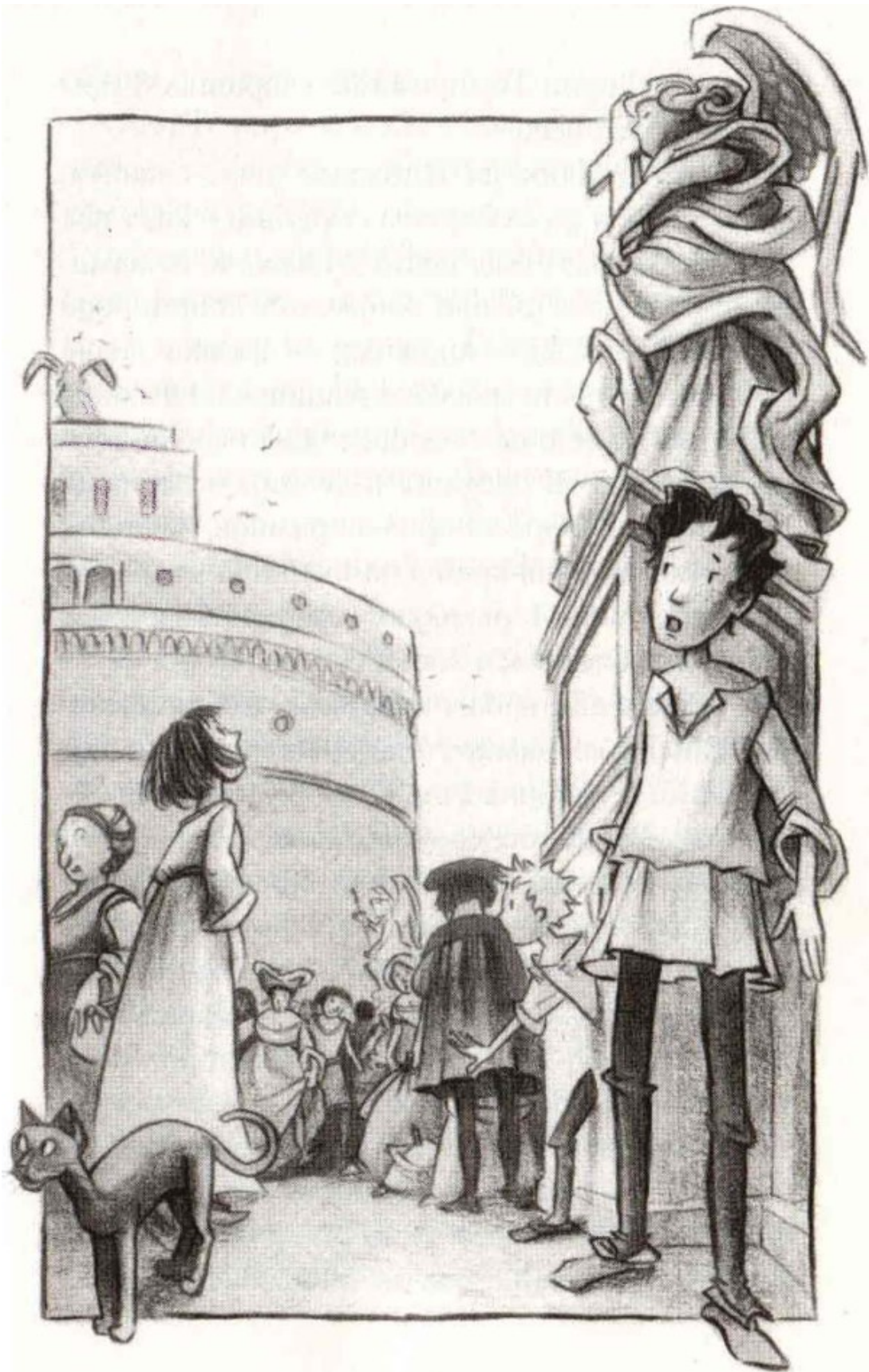
[8] Замъкът „Сант Анджелио“ — замък в Рим на брега на река Тибър. Строежът му бил започнат от римския император Хадриан (76–138) три години преди смъртта му. Сградата била предназначена за мавзолей на императора и семейството му. Според легендата през 590 г., по време на чумна епидемия, папа Григорий Велики видял на върха на крепостта архангел Михаил, който сложил меч в ножницата си, което означавало край на бедствието. Оттам идва и името на замъка — Сант Анджелио. И днес на това място може да се види фигурата на ангел, напомняща за легендата. — Б.пр. ↑

[9] Мостът „Сант Анджелио“ — мост в Рим над река Тибър, непосредствено до едноименната крепост. Построен е от император Хадриан през 134 г. Получава името си, тъй като води до замъка „Сант Анджелио“, както и заради намиращите се на него 10 статуи на ангели, дело на Джовани Лоренцо Бернини и неговите ученици. — Б.пр. ↑

НА МОСТА НА АНГЕЛИТЕ

Внезапно ги блъсна влажна топлина. Наоколо се носеха различни миризми и шумове, подобно на тези в Темпус. Бе привечер. Стояха върху огромен каменен мост с три дъгообразни арки.

Върху моста, който се протягаше над Тибър^[1], кипеше живот. Между множеството пазарски сергии се движеше безкраен поток от хора и животни — селяни с добитък, търговци, метнали чували на рамо, занаятчии, нарамили сечивата си. Една заблудена кокошка пърхаше объркано наоколо, миришеше на риба, на подправки, на чуждоземски парфюми и мед.

Каручки, теглени от магарета, си проправяха път през навалищата. Червендалести каруцари шибаха животните и грубо им крещяха, за да ги накарат да продължат напред.

Ким отстъпи крачка назад, обърна се и видя пред себе си голяма каменна статуя на ангел с меки черти на лицето и голям кръст в ръка. Очевидно Темпус ги бе изпратил в Рим именно през него.

— Трябва добре да запомним тази статуя, за да можем да се върнем обратно — каза тя.

— Права си. И още нещо. Мисля, че се намираме на моста „Сант Анджело“, който води до замъка „Сант Анджело“ — извика Леон, който си спомни за илюстрациите в книгата.

В края на моста се извисяваше огромна чудата сграда. В средата ѝ се издигаше нещо подобно на терасовидна пирамида, изтъняваща към горния край и напомняща капитански мостик. Пирамидата завършваше със статуя на огромен ангел.

— Трябва да вървим нататък, Сикстинската капела се намира някъде там! — додаде Юлиан и се обърна към Ким: — Между другото, изглеждаш невероятно шик!

Момичето се огледа — беше облечена в жълта, широка рокля от лен, с колан на кръста, а на краката си носеше кафяви кожени обувки.

— Е, не е чак толкова зле — отвърна през смях тя. — А и вие не сте по-елегантни.

Леон и Юлиан бяха облечени в леки бели ризи, пристегнати с колани в кръста. Носеха чорапи, които приличаха на чорапогащи, но бяха без пръсти и можеха да се навиват нагоре, ако станеше много топло. И те бяха обути в удобни обувки.

— Хм, Темпус отново е помислил за всичко — отбеляза Юлиан. — А сега да се опитаме да се измъкнем оттук.

Децата си запробиваха път през тълпата. Нямаше нещо, което човек да потърси и да не го намери на моста. Тук се продаваха украшения, подправки, свещи, мехлеми, дрехи, сладкиши и дори оръжие — кинжали със седефени дръжки например. Фокусници, жонгльори, гадатели и просяци се опитваха да привлекат вниманието на минаващите и да спечелят пари.

Ким бе впечатлена от облеклото на една богата дама, придружавана от двама мъже — най-вероятно слугите ѝ. Тя носеше светлосиня рокля с дълги ръкави, богато украсени с бродерия.

Знатната дама бе повдигнала полите на силно вталената си, дълга до глезените рокля, за да не се изцапа. Изпод роклята се подаваха изящни обувки от тъмнокафява кожа, украсени със зелени скъпоценни камъни. Зеленото бе в хармония с цвета на елегантната шапчица, която жената носеше върху високо вдигнатата си коса.

Откъм реката се понесоха викове и Ким обърна глава да види какво става. Когато отново се обърна, жената и слугите ѝ бяха потънали в потока от хора.

Движението по Тибър бе много оживено. Търговски кораби, натоварени догоре със скъпи платове или с бурета с вино, както и малки пъргави рибарски лодки, боядисани в ярки цветове, сновяха нагоре-надолу.

Къщите край брега на реката се прилепяха плътно една към друга. Това бяха тесни, извисяващи се нагоре сгради от неизмазани тухли, с малки прозорчета и покриви с глинени керемиди. Пред някои от къщите се виждаха малки дървени пристани към Тибър, на които бяха закотвени лодки. По част от сградите имаше малки кранове и макари, с помощта на които се изтегляха товари от реката в складовете. Над къщите се извисяваха красиви кампанили — часовникови кулички.

Най-после приятелите стигнаха до другия край на моста. Минаха покрай една каменна поилка за животни точно пред замъка „Свети Анджело“, а после тръгнаха наляво. След малко вече крачеха по огромния кръгъл площад „Свети Петър“^[2]. В центъра му се издигаше висок обелиск^[3], положен върху квадратна основа с четири лъва, на върха му блестеше златен кръст. Площадът бе заобиколен с галерии от колони със статуи на светци. В задната му част приятелите видяха голям строеж.

— Няма начин това да не е базиликата „Свети Петър“! — извика Леон, зарадван, че бе прочел за това в книгата в библиотеката.

— Тук се строи една от най-големите църкви в света — с възхита отбеляза Юлиан. Бе виждал огромната църква по телевизията. — В нея се намира гробът на свети Петър.

Приятелите с любопитство наблюдаваха армията от работници, сновящи около строежа. Четирите опорни колони, всяка с височина петнайсет метра, които щяха да поддържат купола, вече бяха издигнати.

В този момент Кия измяука силно.

— Права е, да продължим към Сикстинската капела — настоя Леон. — Трябва да потърсим работа и подслон.

Не се наложи да търсят дълго. Леон веднага разпозна характерната сграда, намираща се отдясно на строящата се катедрала.

— Прилича на крепост или на бункер — отбеляза Ким.

Стените на шестоъгълната сграда бяха дебели поне три метра и най-горе, от вътрешната страна на стената, на почти двайсетметрова височина, имаше амбразури. Прозорците бяха иззидани на петнайсет метра височина, а вратата, към която се запътиха приятелите, бе малка и проста.

— Не изглежда много гостоприемно — отбеляза Леон.

— Или поне на пръв поглед — съгласи се с него Юлиан. — Но вътре ни очакват изключителни по рода си творби!

— В случай че изобщо успеем да влезем — отвърна Леон и се спря нерешително.

Юлиан и Ким също бяха застинали на местата си. Внезапно вратата се отвори и един мъж, облечен в ярки дрехи, се подаде навън. Последва го и втори.

— Отворено е! — не можа да скрие радостта си Юлиан. — Вероятно, защото художниците работят вътре. Да влезем!

И той тръгна към входа, следван от Кия. Ким и Юлиан ги последваха. Необезпокоявани от никого, децата влязоха в известната църква.

Върху стените падаха снопове ярка светлина от разположените високо горе прозорци. Непретенциозна и недружелюбна отвън, капелата разгръщаше пред тях приказното си великолепие.

Срещу вратата се намираше олтарът, към който водеха четири стъпала. Върху широка маса от блестящо дърво бяха поставени шест златни свещника, три отляво и три отдясно на една разтворена библия. На стената зад олтара бяха изобразени религиозни сцени, повечето издържани в зелено и червено.

Върху страничните стени бяха изрисувани общо дванайсет фрески. От едната страна бяха изобразени сцени от живота на Моисей, а на срещуположната стена — сцени от живота на Исус.

Високо горе, на височината на прозорците, се виждаха портретите на трийсет и двамата папи. На сводестия таван в задната

част на капелата, оцветен в яркосиньо, проблясваха множество звезди.

Това трябва да са старите стенописи, които Микеланджело е замазал, помисли си Леон.

Предната, източна част на купола бе закрыта от огромно платнище. Две стълби се извисяваха почти петнайсет метра нагоре до една рампа, разположена непосредствено под прозорците. Там имаше стъпала, които отвеждаха още няколко метра по-нагоре и свършваха отляво и отдясно на платнището.

Леон бе разочарован, защото от работата на Микеланджело не можеше да се види нищо. Но това, което го изненада най-много, бе, че в църквата нямаше скеле. Как в такъв случай, запита се момчето, Микеланджело е изрисувал купола?

— Направете място! — извика им някой.

Децата мигновено отстъпиха встрани.

Двамата мъже, които преди малко излязоха от църквата, се бяха върнали с една дълга греда.

— Защо това платнище виси тук? — осмели се да попита Леон.

Мъжете се спряха.

Единият от тях, набит, с близко разположени едно до друго очи, се засмя:

— Виси тук, за да не може никой да открадне идеите на майстора!

— Жалко, помислихме си, че можем да погледнем фреските! — рече Леон.

Мъжът отново се засмя.

— Много хора искат. Но майсторът е изключително предпазлив, и с право! Той добре пази работата си от погледите на любопитните. Фреската се пази в пълна тайна и единствено майсторът ще реши кога да махне платното. А и върху пода не бива да капе боя.

Леон погледна надолу. Бе застанал върху великолепна мозайка в тъмни и светли кафяви тонове.

— Той тук ли е? Майстора имам предвид — попита след това.

Мъжът посочи нагоре със свободната си ръка:

— Черто^[4]! Той винаги е тук. Работи върху скелето, закрыто от платнището.

— Дали пък...

— Почакайте — прекъсна го Леон. — Чухте ли това?

— Какво?

— Някакво скърцане — отвърна Леон.

Юлиан и Ким наостриха уши. Сега и те чува звука — бе нещо като стон, последван от заплашително пукане.

— Какво... е... това? — заекна Ким.

Кия изсъска и се скри под една от красивите дървени пейки.

Кия се крие, помисли си Леон. Тук нещо не е наред.

Отново се разнесе пукот.

Невидимото скеле, помисли си Леон. Скърцането идва от него! Момчето въпросително погледна към двамата мъже.

Те стояха там, с гредата в ръце, извили глави нагоре, с широко отворени уста. Но не помръдваха и на милиметър.

В този момент се разнесе трясък и под купола отекна пронизителен вик:

— Внимавайте! — извика някой. — Скелето!

В последната секунда приятелите успяха да отскочат встрани и плътно се притиснаха към стената. Няколко дебели дъски се стовариха върху пода и пейките, а наоколо се разлетяха трески. Вдигна се прах и известно време приятелите не можеха да видят нищо. Очите им започнаха да парят.

— Кия! — извика изплашено Ким.

След това в храма настана гробна тишина.

— Кия? — прошепна Ким и се закашля. — Къде си?

---

[1] Тибър — река в Средна Италия. Извират от Апенините и минава през Рим. Третата по дължина река в Италия, дълга е 405 км. — Б.пр. ↑

[2] Площад „Свети Петър“ — разположен е непосредствено пред базиликата „Свети Петър“. Проектиран от Бернини между 1656 и 1667 г. под ръководството на папа Александър VII. Всяка година на този площад се събират милиони туристи и поклонници, за да чуят Великденската проповед на папата. — Б.пр. ↑

[3] Обелиск — древноегипетски паметник, който представлява висок четиристранен каменен стълб с пирамидално заострен връх. Обелиските в Рим са докарани от Египет по време на древноримските завоевателни походи. Обелискът на площад „Свети Петър“ тежи 322

тона. В основата му са положени останките на Юлий Цезар, а на върха — парче от кръста, върху който е бил прикован Христос. — Б.пр. ↑

[4] Черто — разбира се (на италиански). — Б.пр. ↑

РАБОТИЛНИЦАТА НА МАЙСТОРА

Чу се жално мяукане и една покрита с прах котка се стрелна към момичето. Ким с облекчение я прегърна.

— Извадихме голям късмет! — прошепна тя.

— Ние да, но не и някои други — рече Леон и посочи към входната врата, където двамата мъже, които носеха гредата, лежаха на пода.

Приятелите бързо изтичаха при тях. Мъжете бяха ранени и напълно зашеметени.

— Горката ми глава! — простена единият.

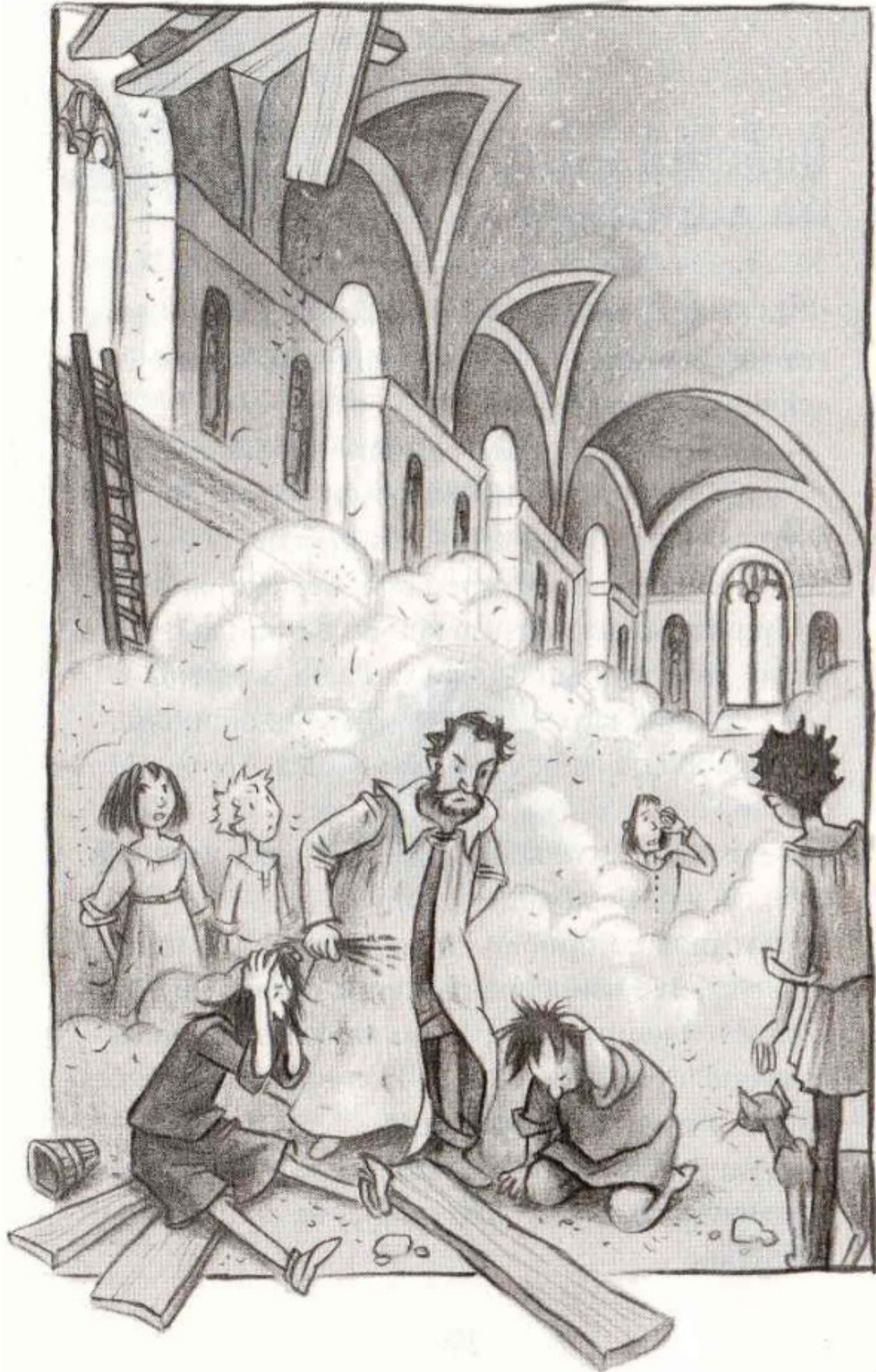
— Трябва да ги превържем — каза Леон. — Но с какво?

— Аз ще го направя — децата чуха глас зад себе си. — Изчезвайте оттук!

Към тях се приближи мъж на около трийсет и пет, в износена работна дреха. Бе едър и силен, имаше къса, къдрава коса, приплеснат нос и угрижено лице. Тясното му лице бе обрасло с четинеста брада.

— Ах, това сте вие, майсторе — простена другият ранен. — Колко добре, че сте здрав и невредим!

Микеланджело, помисли си Ким, това е Микеланджело!

— Стъпих на перваза на прозореца и така се спасих, когато част от скелето рухна — отвърна мрачно Микеланджело, докато измъкваше една носна кърпа от джоба си. За разлика от работните му дрехи, тя бе бяла и чиста. Той я притисна към раната на мъжа, който все още се държеше за главата.

— Ами Лоренцо?

— Добре е — отвърна майсторът. — И той, както и двамата помощници, успяха да скочат от скелето и да се скрият.

Микеланджело се обърна и извика:

— Лоренцо, къде си?

— Тук съм, майсторе! — От облаците прах се появи млад мъж с права, гарвановочерна коса. Бе с една глава по-нисък от Микеланджело и имаше фино телосложение. Тясното му лице с чип нос, живи очи и енергична брадичка бе мъртвешки бледо. Носеше чорапи на краката и закопчана от горе до долу тъмнокафява износена пола^[1], която стигаше малко под седалището му. И той, както и майсторът, бе обут с полуботуши.

— Как... как можа да се случи това? — заплете той език, загубил ума и дума.

— И аз се питам същото — измърмори Микеланджело. — Това скеле е солидна, специално изработена конструкция, която самият аз проектирах.

Ким хвърли поглед към Леон и Юлиан. Ако конструкцията е била толкова стабилна, защо се събори? Дали някой не бе помогнал? Някой, който иска да навреди на Микеланджело или да го отстрани от пътя си?

— Пиеро, Джовани! Можете ли да станете? — обърна се Микеланджело към ранените.

Двамата се надигнаха с усилие.

— Бене^[2] — хладно рече майсторът. — Идете си вкъщи да се лекувате. Но се връщайте колкото е възможно по-скоро. И още нещо — изпратете ми някой дърводелец, който да поправи счупените части на скелето.

— Добре! — измърмориха мъжете и се изнизаха от капелата с нестабилна крачка. На вратата се бяха появили няколко зяпачи.

— Изчезвайте! — изрева Микеланджело. — Няма нищо за гледане!

А може би има, помисли си Ким и хвърли поглед към купола. Платницето бе леко отместено...

— Какво зяпаш? — нахвърли се в този момент срещу нея майсторът. Вероятно имаше очи и на гърба.

— Ами аз... помислих си...

— Това е моята фреска! — тихо, но заплашително изрече Микеланджело. — Ще я пазя като зеницата на окото си, можеш да си сигурна в това, ти и всички останали!

— Разбира се — смотолеви Ким.

— По дяволите, платницето също е повредено, скелето го е повлякло надолу и то се е разкъсало от едната страна — измърмори майсторът и се обърна към Лоренцо. — А сега ми помогни да разчистим отломките.

— Майсторе — позволи си да се обади Юлиан.

— Какво има?

— Може би ще ви трябват и други помагачи? Двама от мъжете са ранени, а най-вероятно има още много работа...

Микеланджело присви очи и измери Юлиан от главата до петите. Ким имаше усещането, че Юлиан се смаява под изпитателния му поглед.

— Какво? Три деца и една котка?

— А защо не? — храбро отвърна Юлиан. — Не се боим от работа, а и сме доста сръчни.

— Кой сте вие? — поиска да разбере Микеланджело.

Юлиан разказа историята, която обикновено разказваха в такива случаи. Родителите им били починали, били сирачета, дошли в Рим да търсят работа и подслон.

— Обичаме изкуството — додаде Ким. — И дойдохме в Сикстинската капела, за да видим най-великия художник на всички...

— Добре, добре — махна с ръка Микеланджело. — Какво ще кажеш, Лоренцо?

Помощникът му присви рамене.

— Защо не? Най-малкото можем да опитаме. Пиеро и Джовани са само общи работници. Всеки може да върши работата им. И ако малките се окажат наистина сръчни, биха могли да останат.

Майсторът се почеса по брадата.

— Е, добре, така да бъде. А сега се залавяйте за работа!

Ким бе на върха на щастието, че късметът им проработи. Подобно на Леон и Юлиан, и тя искаше да угоди на майстора, но когато започнаха да разчистват отломките, стана ясно, че това не е толкова лесно. Микеланджело може и да беше гениален художник, но бе доста мрачен тип. А и в момента бе бесен, че се налага да прекъсне рисуването.

— И без това изоставаме с графика — ядосваше се той. — Папа Юлий II ще се сърди.

— Да, а Браманте^[3] и Рафаело^[4] ще се радват на сполетялото ни нещастие — додаде Лоренцо, докато пъхаше една дълга греда под една от пейките.

Ким, която точно в този момент минаваше покрай него, попита:

— Кои са тези мъже?

Вместо Микеланджело й отвърна Лоренцо:

— Как, не си ли чувала за тях?

— Не, за съжаление — отвърна Ким, преструвайки се на глупава, отколкото е.

— Това ми харесва! — извика майсторът и Ким за пръв път го видя да се смее. — Можеш веднага да забравиш тези имена. Браманте е нескопосан архитект и художник, папско протеже. Дърдорко и самохвалко, който не може да понесе, че аз ще изрисувам Сикстинската капела, а не той.

— Това се отнася и за Рафаело, нали, майсторе? — поласка го Лоренцо.

— Естествено! — тръбеше Микеланджело насред капелата. — Този надут младенец, този мърляч, това нищо с четка в ръка, което си въобразява, че е най-великият художник!

— Да, при това е близък приятел на Браманте — наля Лоренцо още масло в огъня.

Майсторът избърса прашните си ръце в престилката.

— Ти го казваш. Двамата са се обединили срещу мен. Опитват се да ме очернят с всички средства и ще се радват, ако се проваля. Искат... — Микеланджело се поколеба за момент, после снижи глас и продължи: — ... искат да ме отстранят, защото завидват на успеха ми!

Ким почувства, че й става горещо, а след това — студено. В думите на Паоло може би имаше нещо вярно! Микеланджело си бе въобразил, че е жертва на интрига, която заплашва живота му. Ким се

замисли. Дали някой не се бе погрижил скелето да се срине и да убие Микеланджело? Трябва внимателно да разгледат гредите. Дали някоя от напречните подпори не е била срязана нарочно?

Тя продължи да разсъждава. Гредите и талпите обаче, които мъкнаха допреди малко, изглеждаха съвсем нормално.

Докато работеха, успяха да разберат от Лоренцо, че скелето на Микеланджело се състои от няколко моста, широки около два метра, които се простират високо горе под купола на църквата и се опират върху первазите на прозорците. Вероятно преди малко се бе счупил някой от страничните мостове.

Половин час по-късно разчистиха отломките от капелата. В този момент се появи дърводелецът. Той критично огледа щетите.

— Няма как да се справим с всичко това днес — каза той на Микеланджело.

— Трябва! Не можем да си позволим да закъсняваме нито ден! — категоричен бе художникът.

— Не мога да върша чудеса — държеше на своето мъжът.

— Естествено, но можеш да работиш цялата нощ. Запали факли, намери помагачи или каквото там ти хрумне.

Дърводелецът погледна косо Микеланджело.

— Каквото ми хрумне ли? Бене, само че ще струва доста скъпо...

— Все ми е едно! — изръмжа майсторът. — Ще си получиш парите, но трябва да свършиш работата, чуваш ли? Да свършиш работата!

— Бене! — отново рече дърводелецът и излезе от църквата, за да доведе помощници.

Лоренцо пристъпи към майстора.

— Има ли още нещо за вършене? — попита той.

— Не, отиваме си вкъщи — уморено отвърна Микеланджело.

— А какво ще стане с нас? — осмели се да попита Ким.

Майсторът въздъхна.

— О, боже, още ли сте тук... — Той сякаш се бореше със себе си.

Ким стисна палци. Тримата с Леон и Юлиан си размениха боязливи погледи.

— Е, добре, идвате с нас, имам една свободна стаичка.

По пътя майсторът ругаеше нещо под носа си. Вероятно все още се ядосваше заради скелето, което се бе срутило.

— Няма да можем да спазим срока — мърмореше той. — И всички ще се зарадват: и папата, и...

— Папата ли? — попита Лоренцо.

— Да, папата, големият бог! — гневно извика Микеланджело. Думите буквално изригнаха от устата му. — Той само си търси повод, за да не ми изплати втората половина от трите хиляди дуката^[5], за които сме се уговорили. Ще изчака да завърши работата, а след това ще заяви, че съм бил много бавен. И ще удържи половината от хонорара ми.

— Три хиляди дуката са цяло състояние — изтръгна се от устата на Ким.

— И още как! — не можеше да не се съгласи с нея Лоренцо. — Беден мураторе като мен печели хиляда дуката на година.

— Мураторе ли?

— Аз приготвям мазилката, върху която майсторът нанася боите — обясни им Лоренцо и очите му заблестяха. — Но аз съм и художник — додаде той вече по-тихо. — И със сигурност не съм лош художник. Скоро...

— Спри да шепнеш, Лоренцо! — прекъсна го майсторът. — Нямаш никаква представа от пари. Три хиляди дуката съвсем не са много! С тях трябва да купувам четки, бои, въжета, греди и талпи за скелето. Трябва да плащам на помощниците си, както и да ви приютявам в къщата си.

— Значи Лоренцо живее при вас, майсторе? — попита Ким.

— Да, за разлика от Пиеро, Джовани и двамата помощници, чиито семейства живеят в Рим. Но Лоренцо е от Флоренция, както и аз, доведох го със себе си. В този случай е прието майсторът да плаща подслона и храната. А това гълта маса пари, не го забравяй. Точно ти ми изяждаш главата, въпреки че не го виждаш.

— Затова пък здравата се бяхтя — отвърна Лоренцо, леко засегнат.

— Това, по дяволите, е твое задължение! — сопна му се майсторът. — Всички ние работим здравата, а и често се налага да коригирам работата ти.

— Не е вярно!

— Напротив, вярно е! Но да свършваме с това, баста! — изръмжа Микеланджело.

Хм, помисли Ким, ето, че пак става въпрос за пари. Съперничество между конкуренти, странен инцидент в църквата и маса пари — от това няма как да не произлезе нещо любопитно...

Малко след това стигнаха до площад „Рустикуци“^[6]. Тук нямаше и следа от разкош, установи Ким, въпреки че той се намираше само на няколко минути път от великолепия площад „Свети Петър“. „Рустикуци“ бе само едно петно сред лабиринта от улички, плътно осеяни с магазинчета и работилнички.

По пътя приятелите, Микеланджело и Лоренцо минаха покрай оръжейни работилници и различни канцеларии. Край една бояджийница, от която се разнасяше воня, те ускориха крачка. После минаха покрай една бръснарница. Бръснарят подстригваше косата на клиента си непосредствено пред магазинчето си, но за най-голямо съжаление на Ким, не се спряха дори за минутка.

Както и на всички останали площади, на площад „Рустикуци“ също имаше поцо — кладенец, от който живеещите в района се снабдяваха с прясна вода. Срещу кладенеца, лишен от всякаква украса, се издигаше непретенциозна църква с малка камбанария.

— Това е „Света Катерина деле Кавалероте“ — обясни им Лоренцо, — църквата в нашия квартал. За съжаление нямаме реликва^[7] като късчето от кръста на Исус върху обелиска на площад „Свети Петър“, която всяка година привлича хиляди поклонници.

— За щастие! Така поне имаме малко спокойствие — отсече Микеланджело.

После мина покрай църквата и ги поведе към мрачна двуетажна къща, притулена в тясна уличка. Там извади един голям ключ и отключи катинара.

Изпълнена с любопитство, Ким влезе в къщата. Озоваха се в тесен коридор, който водеше към работилницата. По размери тя напомняше на класната ѝ стая в Зибентан. Помещението бе натъпкано с материали — гърнета с бои и други, пълни с четки, бяха струпани в безпорядък върху дървената маса. Ким видя шаблони, линеали,

пергели и свитъци пергамент^[8]. Между тях лежаха скици и ескизи, някои от които — готови, а други — само нахвърляни.

Върху една полица бяха наредени многобройни гърненца и стъкленици с прах във всевъзможни цветове. В един от ъглите на работилницата бяха натрупани чували с пясък и вар за мазилката. В друг ъгъл можеше да се види статуя на юноша и Ким си припомни, че Микеланджело бе и много известен скулптор. Миришеше на прах, бои и пот и по всичко изглеждаше, че тук кипи усилен труд.

Майсторът ги заведе в кухнята, намираща се в съседство — тъмно помещение с един прозорец и голяма маса, около която бяха наредени пет стола. Един нисък бюфет с плот за приготвяне и сервиране на храната и една печка съставляваха останалата част от мебелировката. Микеланджело извади две кани, дълъг бял хляб, салам и кашкавал и сложи всичко на масата.

— Яжте! — каза той.

Лоренцо си взе една чаша от бюфета и си сипа вино. Ким впери поглед в салама и хляба.

— Това и за нас ли се отнася?

Микеланджело кимна и сега изглеждаше едва ли не мил, направо благ. Изгладнели, приятелите се нахвърлиха върху салама, щедро подправен с пипер, и опитаха от пикантния кашкавал. После пиха вода от втората кана. Кия също получи няколко вкусни късчета. Само Микеланджело не се докосна до храната.

— Покажи на новите помощници стаята им — обърна се той към Лоренцо. — Аз ще поработя още малко, ще направя още няколко примо пенсиери^[9].

— Примо какво? — попита Ким.

— Примо пенсиери наричаме първоначалния замисъл, първите наброски за някое произведение на изкуството — обясни Микеланджело. — От тях след това ще развия ескизите и същинските скици... А сега бързо в леглата!

— Както желаете, майсторе — каза Лоренцо, запали една свещ и изведе приятелите от кухнята.

Изкачиха се по една скърцаща стълба на горния етаж, където имаше две стаи.

— Тук живея аз — Лоренцо посочи към дясната врата. — А вие ще се настаните в стаята отляво. Майсторът живее долу. Близо до

църквата има още една малка стаичка. — Той запали втора свещ и я подаде на Ким. — Ще ви събудя утре на разсъмване — уведоми ги той, преди да се скрие в стаята си.

Приятелите колебливо пристъпиха в новия си дом. Стаичката бе около десет квадратни метра, имаше тясно прозорче, четири нара, железен леген за миене, тенекиена кана за вода и малка паянтова масичка.

— Е, не е като в петзвезден хотел — отбеляза Ким и се отпусна върху едно от твърдите дървени легла. Одеялото, с което бе застлано леглото, не особено меко, но чисто, далеч не създаваше усещане за уют. — Но поне имаме покрив над главите.

— Бе глупаво от наша страна, че не успяхме да видим фреските — мрачно промърмори Леон.

— И утре е ден. Ще работим като помощници и ще имаме възможност да ги видим — отвърна Юлиан.

Ким се загледа в светлината на свещта.

— Любопитна съм да разбера защо част от скелето се срути. Микеланджело твърдеше, че става въпрос за извънредно стабилна конструкция. Смятам, че трябва още веднъж внимателно да разгледаме парчетата. При това веднага!

— Да не би да искаш да се върнем в Сикстинската капела?

— Точно така! — каза момичето. — Никой не е казал, че трябва да останем тук, нали? — Тя се изправи и отвори прозореца. — Не са повече от три метра. Нищо и никаква работа!

— А как ще влезем след това? — попита Юлиан.

— С разбойническа стълба, както винаги — каза Ким и се покатери върху тесния перваз. — Хайде, момчета! Някой от вас трябва да ми подаде свещта долу. Ще имаме нужда от светлина. Навън вече е доста тъмно.

Тримата се понесоха през малките улички към църквата, откъдето се разнасяха блъскане и чукане. Вероятно дърводелецът се бе заловил за работа.

Близо до вратата лежах останките от скелето. Ким се огледа. Една жена вадеше вода от кладенеца наблизо, а от една кръчма се

разнасяше смях. Никой не обръщаше внимание на Ким и приятелите ѝ. На светлината на свещта те започнаха да разглеждат парчетата дърво.

— Хей, я елате! — внезапно извика момичето.

Леон и Юлиан се приближиха до нея.

— Върху тази греда има един прав разрез, виждате ли? — тържествуващо прошепна Ким. — Изглежда така, сякаш някой е срязал гредата с трион! Смятам, че някой е помогнал на скелето да се срути!

— Да — прошепна Леон. — Имаш право. Било е саботаж. Но кой може да го е направил?

— Точно това трябва да разберем, момчета! — отвърна Ким, а в гласа ѝ се усещаше решителност. — А сега да изчезваме, преди някой да ни е видял.

Приятелите се втурнаха обратно към дома на Микеланджело.

Докато вървяха, Ким бе обзета от усещането, че някой ги следи.

Всеки път, когато се обърнеше назад, някаква сянка се шумгваше зад някой зид, кладенец или двуколка.

— Имаме си опашка — прошепна момичето.

— Къде?

— Зад нас, някой ни следва по петите!

— В такъв случай да дадем газ, може би ще успеем да се изплъзнем от преследвача — прошепна Леон. — На три се втурваме да бягаме!

По негова команда тримата се втурнаха напред, после многократно свиваха наляво и надясно и малко по-късно стигнаха до мрачната къща.

— Да влизаме в луксозната съборетина — задъхвайки се, промълви Леон, опря гръб в стената, точно под прозореца и преплете длани, за да може Ким да стъпи върху тях и да се изкачи горе.

Следващият бе Юлиан. След като и той влезе в стаята, двамата с Ким протегнаха надолу ръце и изтеглиха Леон. След това затвориха прозореца.

— Пу, пу, всичко мина добре! — простена Юлиан.

Да, помисли си Ким, засега.

Само че някой забеляза, че подозираме нещо. А това изобщо не е добре.

[1] пола — дреха, носена през Средновековието както от жените, така и от мъжете. При мъжете полата стига до коленете, а през XVI-XVII в. — до под седалището. — Б.пр. ↑

[2] Бене — добре (на италиански). — Б.пр. ↑

[3] Браманте Донато д'Анджело Лазари (1444–1514), наречен Браманте (Ненаситния). Прочут ренесансов архитект и художник. — Б.пр. ↑

[4] Рафаело Санцио да Урбино (1483–1520) — италиански ренесансов художник и архитект от флорентинската школа. Смятан е за един от тримата големи майстори на този период, наред с Микеланджело и Леонардо да Винчи. Приживе Рафаело имал голямо влияние. След смъртта му неговият главен съперник Микеланджело станал по-популярен и едва през XVIII-XIX в. по-ведрите и хармонични творби на Рафаело отново започват високо да се ценят. — Б.пр. ↑

[5] дукат — златна монета от Средновековието, използвана в цяла Европа. Първите дукати са изсечени през 1284 г. във Венеция. — Б.пр. ↑

[6] площад „Рустикучи“ — малък площад в Рим, недалеч от Ватикана. — Б.пр. ↑

[7] реликва — част от мощите на светец, негова лична вещ. В християнството мощите са тела на светци, по чудодееен начин останали нетленни. — Б.пр. ↑

[8] пергамент — материал за свитъци или страници на книги, направен от фина телешка, овча или козя кожа. Названието идва от античния град Пергам, където е изобретен. — Б.пр. ↑

[9] прямо пенсиери — на италиански — „първи мисли“. Първите наброски, ескизи на художника. — Б.пр. ↑

ГНЕВЪТ НА ПАПАТА

Юлиан си мислеше, че на следващата сутрин най-после ще могат да закусят на спокойствие, но се бе излъгал.

Лоренцо ги събуди в ранни зори, после ги заведе в кухнята, където тикна в ръцете на всеки по парче хляб и след това ги натири в работилницата. Микеланджело бе там и вече ги очакваше.

— Нямаме никакво време — измърмори той и започна да разпределя задачите.

Приятелите трябваше да занесат до Сикстинската капела три чувала с пясък и вар.

А това бе тежка работа, увери се Юлиан, когато нарами чувала си, още повече, че се очертаваше денят да бъде горещ. Приведени, тримата затътриха крака по пътя към капелата, а Кия радостно подскачаше край тях.

Лоренцо носеше кофа, в която имаше множество по-малки съдинки с тайнствено съдържание, оцветени в различни цветове, а Микеланджело — някаква скица^[1], навита на руло.

— Мислиш ли, че Кия ни се надсмива? — попита Юлиан, задъхвайки се.

— Кия ли? Не, не би го направила — отвърна Ким, без обаче да е напълно сигурна. Когато ставаше въпрос за Кия, човек никога не можеше да е напълно сигурен.

Малко по-късно стигнаха до капелата.

— Двата помощници са вече тук, но Пиеро и Джовани ги няма — разочаровано отбеляза майсторът. — Това е шансът ви — обърна се той към приятелите. — Можете да сте ми много полезни.

— Дано скелето вече е готово — каза Лоренцо и отвори вратата на капелата.

Какво бе облекчението на всички, когато видяха, че дърводелецът е завършил работата си.

— Поне това се уреди! — извика Микеланджело и започна да се катери нагоре по стълбата. — Един от новите остава долу, а другите двама идват с мен — разпореди се той.

Леон и Кия останаха долу при чувалите, а Ким и Юлиан се заизкачваха един след друг по тясната стълба.

Юлиан забеляза, че стълбата, която се извисяваше поне на петнайсет метра нагоре, бе само опряна на перваза, но не бе укрепена по никакъв начин. С омекнали колене той най-после стигна до тесния проход, непосредствено под прозореца. Погледна нагоре, но видя само платнището.

— Тук има въжета и скрипец за вдигане на тежести — обясни им Лоренцо. — С тях ще изтеглите чувалите горе.

— А след това?

— След това ще ги носите нагоре по стълбите към скелето — каза Лоренцо и тръгна след майстора.

— Това е къртовска работа! — ужаси се Юлиан.

Заедно с Ким той спусна въжето надолу. В края му висеше широк сандък. Леон натика в него един чувал, а Юлиан и Ким го изтеглиха горе. Направиха същото и с втория. Върху третия се бе настанила Кия и те я издърпаха заедно с него горе. Това, изглежда, много я забавляваше.

След това Леон получи задача да носи кофи с вода от кладенеца пред църквата. Изтеглиха и тях нагоре с помощта на скрипеца. Когато всичко бе горе, Леон се изкачи по стълбата при тях.

После понесоха товарите нагоре по стълбите, към скелето. То стигаше непосредствено до свода на купола. Приятелите видяха, че върху елементите му бяха монтирани стъпала и мостчета, върху които Микеланджело и помощниците му можеха да се придвижват, без да има опасност да се подхлъзнат при извивките на скелето. Отделни части пък можеха да бъдат премествани на различни места под тавана — там, където се работеше в момента, обясни им Лоренцо.

Юлиан внимателно свали чувала с вар от гърба си и най-после успя да види фреските на майстора или поне първата част от тях.

— О, колко са красиви! — изплъзна се от устата на децата.

— Да, направо са невероятни — гордо отвърна Лоренцо. — Вече сме направили почти половината! Най-отпред, над вратата, виждате сцената, която майсторът нарече „Опиянението на Ной“. Следват „Потопът“, „Саможертвата на Ной“ и „Изкушението и изгонването от Райската градина“. В момента работим върху фреската „Сътворението на Ева“. Тя е почти готова.

Юлиан хвърли изумен поглед към Ким и Леон. Те също бяха впечатлени, фигурите, нарисувани от Микеланджело, изглеждаха невероятно живи. Подпийналият Ной, който се бе отпуснал с наведена глава върху една възглавница, бягащите хора в „Потопа“, в чиито жестове се четяха страх и паника, или неприкритият ужас върху лицето на Адам след изгонването му от Рая — всичко това бе предадено толкова реалистично, че дъхът на приятелите просто спря.

— Но това не е всичко — додаде Лоренцо. — Задачата ни е да изрисуваме не само тавана, но и люнетите^[2] — полукръглите фронтони над прозорците.

Като на снимка, помисли си Юлиан, който не можеше да откъсне поглед от сцената с потопа. Само че никоя снимка на света не притежаваше интензивността на боите на Микеланджело.

— Харесва ли ти? — разнесе се глас до тях и Юлиан се стресна. Не бе чул някой да се приближава.

Бе самият майстор.

— Да! — успя да отвърне момчето. — Как успяхте да сътворите това, искам да кажа...

— Трябва да обичаш това, което правиш — отвърна тихо Микеланджело. — Трябва да му отдадеш душата си, само така то ще

оживее в очите на зрителите. В това е тайната. Погледни тук... — и той поведе момчето към почти готовата фреска на Ева.

— Това е моята Ева — замислено промърмори художникът и посочи към едно голо женско тяло, което се покланяше. — Покланя се пред Създателя, пред Бог, който е тук, отдясно. А днес ще добавя и фигурата на Адам, която вече съм скицирал. В момента той спи. Горната част на тялото му е облежната върху ствола на едно дърво. Но да се залавяме за работа. Лоренцо?

— Да, майсторе!

— Залавай се с интонакото^[3]!

— Веднага! — извика мураторето и се приведе към приятелите, за да им обясни: — Това е мазилката!

После започна да забърква някаква смес от вода и вар.

— Ама че мирише! — изплъзна се от устата на Юлиан.

— Да — отвърна Лоренцо, — вярта има остра миризма и разяждащо действие. С нея се посипват трупове на покосените от чумата, за да се ускори процесът на разлагане.

Много приятно, няма що, помисли Юлиан, но не каза нищо.

Зидарят започна да бърка сместа с нещо като лопата, докато не се образува гъста маса. След това добави пясък и отново започна да бърка.

— Хайде, хайде! — припираше го майсторът, застанал под почти готовата фреска на Ева.

— Ей сегичка! — извика Лоренцо и нанесе мазилката с мистрия върху все още неизрисуваната площ. След това я избърса с влажна кърпа.

— А сега вие ще разбърквате мазилката — извика Лоренцо на приятелите, които веднага се заловиха за работа.

Под вещото наблюдение на Микеланджело Лоренцо разпределяше мазилката.

— Много е грапава, трябва да е като кожата на малко дете! — недоволстваше майсторът.

Лоренцо мина още веднъж с кърпата върху мястото.

— Още не е добре! — продължи да намира кусури Микеланджело.

Лоренцо взе една копринена кърпа и внимателно заглади последните песъчинки.

Едва ли е голямо удоволствие да работиш с Микеланджело, помисли си Юлиан. Този човек бе истински перфекционист и очакваше същото и от останалите.

Нищо чудно, продължи да разсъждава момчето, че има толкова врагове. А един от тях не се е посвенил дори да среже скелето — нещо, което би могло да струва живота на Микеланджело или на някого от помощниците му.

Най-после Микеланджело бе удовлетворен от работата на Лоренцо. Заедно с двамата си помощници той закрепил с тънки гвоздейчета скицата с изображението на Адам върху прясната мазилка с площ около един квадратен метър. Юлиан се досети, че става въпрос за шаблон, нарисуван с въглен. Майсторът нанесел с молив очертанията на шаблона върху все още меката мазилка — Микеланджело рисувал фреските, като пренасял работата си от скиците върху свода.

Той поработи около двадесетина минути, без да вдига глава, а двамата му помощници бяха неотлъчно до него. Накрая махнаха шаблона.

— Сега ще трябва да почакаме около час, докато върху мазилката не се образува коричка, върху която ще мога да продължа да рисувам — каза той, оглеждайки внимателно работата си. — През това време вие ще поддържате сместа за мазилката мека, а аз ще приготвя четките.

Кия, която не се интересувал особено от рисуване, се сви на кравай в един ъгъл, откъдето продължил да наблюдава случващото се, без да пречи на никого.

Докато Микеланджело се занимавал с четките, Лоренцо показвал на приятелите как да бъркат мазилката.

— И внимавайте да не изхабите материала! — предупреди ги той. — Много е скъп.

— Ще се постараям — отвърна бързо Юлиан и добави: — А вие рисували ли сте някога фреска?

— Не точно — отвърна уклончиво Лоренцо. — Но аз съм още млад, имам време. Един ден и това ще стане, защото съм талантлив и имам добър учител. Поне в това съм убеден.

— А другите не са ли?

Зидарят снижи глас:

— Има хора, които смятат, че Рафаело и Браманте са по-добри художници. Само че не казвайте това на висок глас. А и вдругиден

устите на тези завистници ще бъдат затворени.

Юлиан наостри уши.

— Защо? Какво толкова ще се случи тогава?

— На 15 август е тържественото освещаване на първата половина от фреските. Към нея се отнася и сцената с Ева. Тя още не е напълно готова, но се надявам майсторът да успее да я завърши навреме. И тогава цял Рим ще види, че Браманте и Рафаело са само празни дърдорковци — заключи Лоренцо.

Юлиан продължи да разбърква мазилката. Погледът му се плъзна към Микеланджело, който се бе навел над сноп четки, лежащи пред него върху парче пергамент. Майсторът вдигна една четка и изпитателно я огледа на светлината, после огледа и втора. След това нежно приглади косъмчетата по върховете им, потопа ги в боята и направи няколко мазки, за да ги изпробва. Юлиан забеляза, че Микеланджело има навика да гризе дървения край на четката. Затова не бе чудно, че ъгълчетата на устните му бяха изцапани с бои.

Внезапно откъм входа се разнесоха гласове.

— Светият отец иска да говори с Микеланджело. Той тук ли е?

— Боже господи! — промълви Лоренцо. — Папата! Трябва да го поздравим. Да побързаме, майсторе!

— Спокойно — отвърна невъзмутимо Микеланджело, като продължи да разглежда една четка.

— Но вие знаете колко нетърпелив е светият отец! И колко е избухлив — прошепна Лоренцо. — Той е велик човек и ние всички го обичаме. Само че той има навика да удря с жезъла всеки, който го ядоса.

— Наистина ли? — попита Юлиан, който си спомни за не особено ласкателното прозвище, с което наричаха папата: „Ужасния папа“...

Зидарят кимна отривисто.

Чу се почукване.

— Тук ли е майстор Микеланджело?

— Идвам! — извика художникът с досада и заслиза по стълбата.

Приятелите и Лоренцо го последваха, колкото можеха по-бързо.

Лоренцо и Микеланджело коленичиха пред един около 65-годишен мъж, придружаван от двама войници от швейцарската гвардия^[4] в униформи на жълти и сини райета.

„Това е папата!“, помисли си Юлиан, докато коленичеше. Леон и Ким също последваха примера му. Юлиан с ужас забеляза, че Кия направи гърбица и изсъска срещу главата на Римокатолическата църква, а след това се обърна с гръб към него и започна да мие козината си.

— Добре, добре, можете да станете! — каза Юлий II.

Сега Юлиан можа да разгледа отблизо светия отец. Мъжът носеше бяло расо, което стигаше до петите му, а върху него моцета^[5] — късо, червено наметало, както и бял цингулум^[6] и бял пилеол^[7] — малка шапчица върху темето. Върху дясната му ръка блестеше пръстенът на рибаря^[8]. С лявата си ръка се подпираше върху жезъл. Лицето му — с отпуснати надолу ъгълчета на устните, хлътнали под тъмните тежки клепачи очи и снежнобяла брадичка — не будеше доверие.

Дебнещият му поглед се закова върху майстора.

— Докъде стигнахте, Микеланджело?

— Напредваме — отвърна уклончиво Микеланджело.

Папата потропа по пода с жезъла.

— Не отговорихте на въпроса ми! Искам да знам докъде сте стигнали! Горе не се вижда нищо!

Майсторът едва се сдържаше да не избухне.

— Ще ви хареса, Ваше Светейшество — увери го той. — Освен това не изоставаме от графика... почти не изоставаме.

— Какво казахте, почти ли? Сигурно се шегувате! — кипна папата. — Обсипвам ви с дукати, а вие си позволявате безочието да не спазвате графика. Не се отклонявайте от него, за да не ви се случи нещо!

Юлиан видя как Микеланджело ядно сви юмруци.

— За истинското изкуство е необходимо време!

Папата вдигна жезъла си и пристъпи към майстора.

— Не! Не изкуството се нуждае от време. А странните инциденти в моята капела, за които сте отговорен единствено вие. Нямахте как да не стигне до ушите ми, че част от скелето се е съборило. Пострадали са хора...

Адамовата ябълка на Микеланджело заподскача.

— Да, имаше инцидент. Много неприятен за съжаление, но...

— Никакво но! — излая папата. — Не се справяте добре, Микеланджело! Пълнен некадърник сте, както по всичко изглежда. Защо ли не възложих задачата на Рафаело. Той е...

— Какво? — кипна Микеланджело. — Този...

— Този какъв? — прекъсна го светият отец. — Затваряйте си устата! Рафаело е изключително талантлив млад мъж. При това е добре възпитан, за разлика от вас.

— Той е едно нищо! — изрева майсторът. — Самохвалко и лъжец, нищо повече! Никога не съм си представял, че ще се хванете на въдицата му. Освен това...

В този момент жезълът на папата се стовари върху Микеланджело. Ударът попадна върху лявото му рамо.

Майсторът не се отмести и на милиметър и Юлиан видя как в очите му затрептя опасно пламъче.

Папата отново вдигна жезъла.

— Искате да кажете още нещо ли? — попита той със зла усмивка. — Само посмейте!

Виждаше се как майсторът се бори със себе си. Все пак успя да се овладее. Папата го потупа с жезъла си по гърдите.

— Ще съм тук вдругиден в 9 часа, когато ще отслужим тържествена меса по случай откриването на първата половина от фреските. Съветвам ви да не ме разочаровате. В противен случай Рафаело, когото толкова много ценя, ще трябва да довърши работата ви. Добре разбирате какво би означавало това за вас като художник.

Юлий II рязко се обърна и напусна капелата заедно с двамата си гвардейци.

Юлиан си пое дълбоко дъх и хвърли поглед към майстора. Лицето му бе бяло като тебешир. Тъглчетата на устните му трепереха, а ръцете му бяха свити в юмруци. Той целият се тресеше.

— Рафаело! Прилошава ми само като чуя това име! — простена Микеланджело. — Той иска да ми отнеме работата, а светият отец, който е по-скоро овца, отколкото пастир, той...

— Майсторе! — извика ужасено Лоренцо. — Ако папата чуе това, ще ви изхвърли оттук.

— Той само това чака — рече тихо Микеланджело. Гневът му сякаш изведнъж се бе изпарил. Сега изглеждаше по-скоро изтощен и разочарован.

Възможно ли е това да е вярно, запита се момчето. И дали папата наистина иска да се отърве от Микеланджело? Ако е така, може би той е в дъното на покушението срещу Микеланджело. В такъв случай художникът очевидно е попаднал в мрежите на опасна интрига, чиито фини нишки са били изплетени в дворците на Ватикана.

Осъзнавайки това, Юлиан потрепери.

— Хайде, да се залавяме за работа! — извика майсторът и хукна нагоре към скелето.

Когато се изкачиха горе, той първо провери мазилката, а след това започна да рисува. Успя обаче да направи само няколко мазки. Мазилката още не беше изсъхнала и внезапно се пропука. Микеланджело не беше на себе си от яд. Сега всичко трябваше да се прави наново.

Този ден художникът не успя да нарисова нито една мазка повече — или мазилката не бе достатъчно твърда, или художникът бе твърде нетърпелив и разрушаваше фината основа. Малко преди мръкване, отчаян и изнервен, Микеланджело прекрати работата.

---

[1] скица за стенопис — модел в оригинална големина, който се използвал като шаблон при рисуване на фрески. — Б.пр. ↑

[2] люнет — от френски — „луничка“. В изобразителното изкуство и архитектурата част от стена с форма на полукръг, разположена над врата или прозорец, между арка и нейните опори. — Б.пр. ↑

[3] интонако — тънкият най-горен слой на мазилката, върху който започва нанасянето на боите при рисуване на фрески. — Б.пр. ↑

[4] швейцарска гвардия — дворцова и лична охрана, създадена е от папа Юлий II. Включва швейцарски войници, въоръжени с мечове и алебарди. — Б.пр. ↑

[5] моцета — част от церемониалното облекло на папата — късо наметало от червен атлаз с бяла кожена подплата по краищата. — Б.пр. ↑

[6] цингулум — част от церемониалното облекло на папата, бял колан. — Б.пр. ↑

[7] пилеол (пилеолус). — Част от официалното облекло на папата, малка шапчица, която той носи на тила си. — Б.пр. ↑

[8] Пръстен на рибаря — вторият официален атрибут на римския папа, заедно с митрата. Нарича се пръстен на рибаря, за да напомня, че папата се явява наследник на апостол Петър, който бил рибар. На пръстена са изобразени свети Петър и риби. В съвременната епоха пръстенът печат, наричан още папски пръстен, или пръстен на свети Петър, има по-скоро церемониална и символична стойност. — Б.пр. ↑

КРАЖБАТА

Тази нощ жегата в града не намаля. Приятелите оставиха вратата и прозореца на стаята отворени, за да става течение. Ким, Юлиан и дори Кия скоро заспаха. Само Леон бе буден, заради един комар, който упорито и стръвно кръжеше над главата му. А мислите на Леон кръжаха около случилото се през деня.

Когато по мръкване се върнаха вкъщи, Микеланджело получи някакво съобщение, което още повече влоши настроението му. Двамата помощници, които бяха ранени при падането на скелето, щяха да отсъстват поне седмица.

За приятелите тази новина съвсем не бе лоша — тя означаваше, че можеха да останат около Микеланджело още няколко дни. Още повече, че той се бе уверил, че се справят добре и ще са му от полза.

Някакъв шум накара Леон да наостри уши. Идваше отдолу, от работилницата. Дали Микеланджело не продължава да работи? Не бе изключено, като се има предвид колко честолюбив и обсебен от работата си бе големият художник. Най-вероятно довършваше някоя скица.

Дали няма да може да погледне през рамото му? Най-много да го изгони. Леон стана и тихо заслиза по стълбите в тъмнината.

За негова изненада изпод вратата на работилницата не се процеждаше светлина.

Леон се спря и се послуша.

Отново се разнесе същият звук. Сякаш някой разместваше нещо. След това се чу леко издрънчаване, сякаш две чаши се бяха ударили една в друга.

Какво ли става в работилницата?

Момчето направи още няколко крачки и допря ухо до вратата.

Сега звуците се чуваха по-ясно. В работилницата имаше някого. Кой ли може да е? И защо няма осветление?

Леон се наведе към ключалката на вратата и надникна вътре. Видя очертанията на отворените прозорци, през които проникваше

слаба лунна светлина. Сърцето му заби по-бързо — някаква сянка се суетеше около полиците.

Крадец, помисли си Леон. Ами сега какво да прави? Да извика ли за помощ? Но в такъв случай крадецът щеше да си плюе на петите, при това с ценната си плячка. Леон реши да атакува. Врълхлетя в стаята и извика:

— Крадец, помощ!

Сянката се замята насам-натам, но поради тъмнината Леон не можеше да разбере с кого си има работа. Крадецът вдигна ръка и нещо полетя към Леон. В последната секунда момчето успя да се наведе. Нещо докосна главата му и се блъсна в стената зад него, където се пръсна на хиляди парченца. Ето, че полетя и втори снаряд.

Леон се хвърли на земята. В коридора се чуха стъпки.

— Какво става тук? — разнесе се гласът на Микеланджело.

Момчето вдигна глава и видя как крадецът изчезва през прозореца. Майсторът се стрелна покрай Леон и се втурна в работилницата. В този момент по стълбите затрополяха още стъпки. Вероятно шумът бе събудил и останалите.

— Избяга! — извика Микеланджело. После бързо запали една свещ.

Леон се изправи на крака и видя приятелите си, които идваха към него.

— О, не! — извика в този момент майсторът и посочи към една празна лавица. — Някой е откраднал боите ми. Смалтиното^[1] е изчезнало. А също и печената сиена^[2]! Това е пълна катастрофа, боите са безбожно скъпи!

Той закръстосва насам-натам и прикова с поглед приятелите.

— Трябват ми нови бои! При това бързо. И без това вече изоставам със срока, боите ще са ми нужни за сцената с Ева. На разсъмване отивате при Франческа. Никой тук не предлага по-добри бои от нея. Това ще ме съсипе финансово, но извършителят цели точно това. Няма да се оставя да бъда победен, защото тогава подлецът ще постигне своето.

Приятелите кимнаха.

— Добре, но къде, за бога, е Лоренцо, този поспаливец? — зачуди се майсторът и изпрати Леон в спалнята на Лоренцо.

Момчето доведе мураторето.

— Маледиционе^[3]! — изруга Лоренцо, когато разбра какво се е случило. След това попита: — Извикахте ли стражите?

Но Микеланджело само махна с ръка.

— Извършителят отдавна е зад девет планини в десета. Това със сигурност е Рафаело. А може би самият папа е замесен във всичко това?

Лоренцо скри глава в ръцете си.

— Дори и не си помисляйте такова нещо, майсторе!

Леон хвърли нервен поглед към Ким и Юлиан. Какво става тук? Първо срязаното скеле, а сега и кражбата на боите. Някой очевидно по всякакъв начин се опитва да попречи на майстора да завърши фреските...

Микеланджело събуди децата на разсъмване. След като закусиха набързо, той пхна в ръката на Леон списък с необходимите бои и последните си дващест дуката, като не пропусна да му го напомни. После им обясни как да стигнат до къщата на Франческа. Тя живееше недалеч от прочутия Пантеон^[4].

Приятелите веднага се отправиха нататък и потънаха в лабиринта от малки улички. Някои от тях не бяха дълги повече от два метра и тъй като покривите на отсрещните къщи почти се допираха, до уличките достигаше съвсем малко светлина. Деца играеха на криеница пред къщите или гонеха безпризорни кучета. Навсякъде бяха опънати въжета за простирание, върху които се поклащаха всевъзможни дрехи. От един отворен прозорец се разнасяше миризма на лук, а от друг се чуваше ожесточена кавга.

— А сега накъде? — попита Юлиан, когато стигнаха до един кръстопът.

— Добър въпрос, задай следващия — отвърна Ким язвително.

Леон също нямаше представа дали да вървят надясно, или наляво.

В този момент Кия измяука, за да привлече вниманието им, и решително зави надясно. Благодарение на нея и след като питаха няколко минувачи, най-после стигнаха до площад „Навона“^[5], който се намираще недалеч от целта им.

Децата спряха за кратко, наблюдавайки оживлението, което цареше на площада. Заслушаха се във виковете на продавачите, предлагащи пресни плодове и зеленчуци, вдъхнаха сладкия аромат на бусоли — дребни курабийки с анасон, и се възхитиха на уменията на един бижутер, който изработваше изящни гривни.

Но Леон забеляза и още нещо. Един мъж бързо се обърна, когато той случайно погледна към него. Който и да бе, очевидно не искаше лицето му да бъде видяно.

Странно, нервно си помисли Леон. Дали пък отново нямаха опашка?

Приятелите бързо продължиха напред и скоро стигнаха до величествения Пантеон. Бронзовото покритие на огромния му купол блестеше на слънцето. Шестнайсет сиви гранитни колони с мраморни капители поддържаха портика пред внушителната бронзова врата, високата над шест метра.

— Хайде, Юлиан! — подкани го Леон, като видя, че приятелят му не може да откъсне очи от гледката. — Иначе Микеланджело ще се сърди!

— Сега, сега... — отвърна отнесено Юлиан.

Леон въздъхна и се огледа наоколо. Някакъв мъж се скри зад една двуколка, когато погледът му се спря върху него. Това ли бе сянката, която мерна на площада? Не беше напълно сигурен. А за преследвача им нямаше нищо по-лесно от това, отново да изчезне в тълпата. Леон реши да не разказва засега на Ким и Юлиан. Вероятно просто му се привиждаше след произшествията през изминалата нощ.

Някакъв просяк им показва пътя към една невзрачна уличка и малко по-късно тримата застанаха пред стара, тясна и разкривена къщичка. Тук би трябвало да живее Франческа.

Леон вдигна ръка, за да почука, но в този момент вратата се отвори и на прага се появи хубава слаба жена, облечена в катраненочерни, дълги до глезените одежди. Имаше издължено лице, тъмни очи и чип нос.

— Клиенти, колко добре! — възкликна тя и ги измери с поглед. — Три деца и една котка, при това толкова красива...

— Вие сте Франческа, нали? — попита Леон.

Жената, която бе на около двайсет, кимна.

— Изпраща ни майстор Микеланджело — започна Леон. — Даде ни списък с необходимите му бои.

— В случай че ви е дал и дукати, сте добре дошли — засмя се Франческа.

Леон посочи към кожената кесия на колана си и Франческа ги пусна да влязат.

Пристъпиха в светла стая, изпълнена с миризма на оцет, пръст и смола. Навсякъде се виждаха бурканчета и гърненца, в които имаше всевъзможни бои: тъмен блестящ антрацит, синьо-кафява сепия^[6], яркочервен цинобър^[7], кадифенозелен малахит^[8]. Върху един тезгях бяха наредени хаванчета, сита, теглилка и съдинки, в които просветваха различни бои.

— Я да видя. — Франческа взе листчето от ръката на Леон.

— А, господинът иска печена сиена, жълт аурипигмент^[9] и лапис лазули^[10]. При това само от най-скъпите и фините. А тук, най-долу, виждам и смалтино — каза тя и се запъти към тезгяха. — Доброто старо, шантаво смалтино.

— Как така шантаво? — попита Леон.

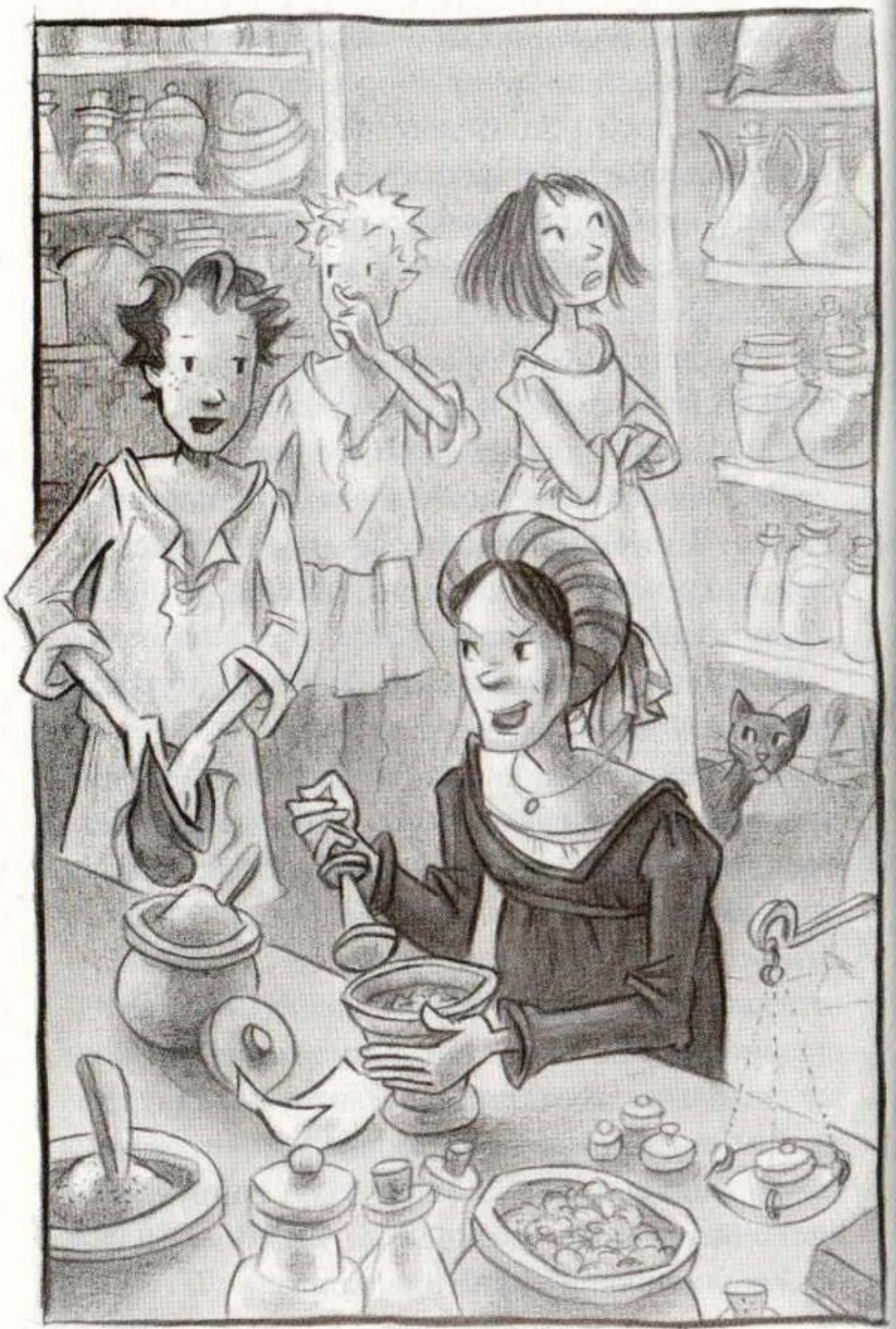
— Смалтиното се прави от стрито синьо стъкло — продължи Франческа. После седна зад тезгяха и придърпа към себе си едно хаванче, в което сипа някакъв син прах. — Рудничарите намират късчетата руда, която оцветява стъклото в синьо, сред сребърните и медните руди. Ако не се отстранят, те пречат при изливането на среброто и медта. Рудокопачите смятат, че причината за това са коболдите — джуджета, които са зли духове. Затова и рудата, съдържаща оцветяващите рудни късчета, се нарича коболд. Доста шантава история...

Жената започна да стрива праха с чукалцето.

— Човек трябва да е много внимателен при приготвянето на боите — продължи да обяснява Франческа. — А също и при рисуването с тях. Някои бои са силно отровни. Но Микеланджело без съмнение знае това.

Леон преглътна. Значи майсторът рисува с отровни бои? При тази мисъл започна да му става зле. Колкото до Ким и Юлиан, ако правилно бе разбрал погледите им, те нямаха търпение по-бързо да излязат оттук. Това очевидно се отнасяше и за Кия, която неспокойно сновеше край вратата.

Без да обръща внимание на всичко това, Франческа съсредоточено продължи да работи. Тя счукваше някои от пигментите на ситен прах, а други оставяше на бучки. Разтваряше едни в оцет, други промиваше с вода и след това прецеждаше водата през сито, а трети нагриваше.

След около час тя връчи на Леон пакетче с безценните бои. Той трябваше да плати осемнайсет дуката. Едва след това вече можеха да напуснат царството на търговката.

— Уф, не знам защо, но тази жена ми се стори доста зловецца! — рече Юлиан.

— И на мен — призна Леон. — А сега да вървим към капелата.

И децата се втурнаха нататък. Леон притискаше безценните бои към гърдите си. Момчето не спираше да се оглежда и отново му се стори, че някой зорко следи всяка тяхна крачка.

---

[1] смалтино — синя боя, известна днес като кобалтовосиньо. От „смалта“ („шмалта“) — така се наричали парченцата разноцветно стъкло, от които се правели витражите (стъклописите). Кобалтова руда се стривала на прах и се добавяла към разтопено стъкло. След кристализирането стъклото се стривало и се получавал великолепен син цвят. Кобалтовата руда често съдържа съединения на арсена, затова боята била силно отровна. — Б.пр. ↑

[2] Сиена — печена червено-кафява боя, добивана от вид глина в Сиена. — Б.пр. ↑

[3] Маледиционе — проклетие (на италиански). — Б.пр. ↑

[4] Пантеон, от гръцки — „всички богове“. Сграда в Рим, която е шедьовър на древноримското архитектурно и строително изкуство. Построена е през 27–25 г.пр.Хр. от Марк Випсаний Агрипа като храм на деветте божества на седемте планети от официалната религия в Древен Рим. Пантеонът е опожаряван два пъти и изграждан отново. В съвременния си вид е завършен през 126 г. След VII в. е превърнат в католическа църква, носеща името на Дева Мария. Днес е музей. — Б.пр. ↑

[5] площад „Навона“ — голям площад в Рим, недалеч от Пантеона. Намира се на мястото на древноримски стадион за надбягване с колесници. И до днес е запазена характерната форма на стадиона — силно издължена и сплесната елипса. Площадът е една от

забележителностите на Рим. Тук се намират прочутият фонтан на четирите реки на Бернини, фонтанът на Нептун, фонтанът на Мавъра, църквата „Света Агнеса“ и други архитектурни забележителности. — Б.пр. ↑

[6] сепия — тъмнокафява боя, получавала се от мастилената жлеза на сепиите. Днес се произвежда по химичен път. — Б.пр. ↑

[7] цинобър — червена боя, чието име идва от латинското цинабарис — „драконова кръв“. — Б.пр. ↑

[8] малахит — минерал, от който се получава светло до тъмнозелена боя. Боята от малахит била доста скъпа. — Б.пр. ↑

[9] аурипигмент — боя със златист, или полупрозрачен жълт цвят. Отровна е, получава се от минерала аурипигмент. — Б.пр. ↑

[10] лапис лазули — скъпоценен камък със син цвят. През Средновековието започнали да го стриват на прах и го използвали за получаване на багрилото ултрамарин. Ултрамаринът се правел от лапис лазули чак до XIX в., когато намерили начин да го получават по химичен път. — Б.пр. ↑

СЪТВОРЕНИЕТО НА ЕВА

Микеланджело, Лоренцо и двамата помощници с нетърпение очакваха приятелите.

— Донесохте ли всичко? — попита майсторът, когато приятелите се качиха на скелето.

Леон му даде боите и Микеланджело провери съдържанието на безценното пакетче.

— Много добре, всичко е налице. Това обаче едва ли се отнася и за бедните ми дукати, нали?

Леон сложи останалите два дуката в ръката на майстора.

Микеланджело погледна нагоре.

— Тази фреска ще ме разори. Мога само да се надявам, че светият отец ще изплати остатъка от възнаграждението ми. Лоренцо, как е интонакото?

— Ами... то... — запелтечи зидарят. — Аз точно...

— Какво?

— Мисля, че тук, за Ева може би трябва да нанесем още малко печена сиена.

— Какво си въобразяваш? — нахвърли се върху него Микеланджело. — Задачата ти е да бъркаш мазилката, изкуството е моя работа!

— Разбира се, майсторе. Само си помислих, че...

Микеланджело не му позволи да се доизкаже.

— Не е необходимо да мислиш, нито пък да рисуваш, прави това, за което ти плащам — проклетата мазилка!

Отдолу се разнесе смях.

— Ха-ха, големият майстор Микеланджело май е изнервен и ядосан — подигравателно рече някой.

— Познавам този глас. Не може да е никой друг, освен мизерника Рафаело! — изрева Микеланджело. — Какво търси тук?

Майсторът стремително се втурна надолу по стълбата. Децата и Лоренцо го последваха. Горے останаха само двамата помощници.

При портала стояха двама мъже. Единият бе на около 65 години с бледо лице, месест нос и леко изпъкнали очи. Бе облечен в скъпо златисто палто и дълги меки, зелени чорапи. Другият бе красив млад мъж с маслинен цвят на кожата и къдрава коса до раменете. Ангелските черти на лицето му бяха меки, устните — сочни, носът — прав. Той изглеждаше развеселен, а изражението му бе леко надменно.

— Микеланджело — започна по-възрастният мъж, — ядосан сте, доколкото мога да видя. Надявам се, че това не е свързано с неприятности във връзка с работата ви по фреската...

— Браманте! — възкликна Микеланджело и в ушите на приятелите името на мъжа прозвуча като ругатня. — Нямайте работа тук! — отсече той и погледна към младия мъж: — Това се отнася и за вас, Рафаело!

Юлиан потрепери. Браманте и Рафаело — та това бяха двамата заклетни врагове на майстора!

— Защо ни посрещате толкова нелюбезно? — пропя Рафаело. Младият художник бе облечен в тъмнокафяво. На главата си носеше предизвикателно накривена барета с формата на саксия. — Дойдохме само да погледаме как работите. Но изглежда, от това няма да се получи нищо...

— Да — додаде Браманте. — Някакво жалко платнище закрива всичко. И защо е това? Да не би да се страхувате, че ще се изложите?

— Да се изложи ли? Това е просто смешно! Закрил съм фреските, за да не ги видят хора като вас двамата, които мислят единствено за това, как да се обогатят за чужда сметка.

Звънкият смях на Рафаело отекна в капелата.

— Едва ли се нуждая от подобно нещо. Нарисувал съм повече фрески от вас, Микеланджело!

— Така е — потвърди Браманте. — Приятелят ми Рафаело има невероятен талант. Той е голям художник. А вие, Микеланджело, сте скулптор. А това тук е първата ви фреска, нали така...

Приятелите погледнаха към Микеланджело. Майсторът кипеше вътрешно, но не каза нищо.

— Колко смело от страна на папата да ви възложи тази работа. Дано не се разкайва после — додаде Рафаело.

Браманте махна с ръка.

— Рискът не е толкова голям. Ако Микеланджело се провали, както си мисля, че ще се случи, вие сте насреща, нали приятелю?

Рафаело се засмя и едва-едва кимна.

— Доколкото чувам, светият отец не е далеч от подобна мисъл — продължи Браманте. — Мога да го разбера, носи отговорност за божия храм. За него е изключително важно капелата да придобие нов блясък и човек да може да види повече, отколкото... — той се засмя широко — ... отколкото това голямо бяло платнище.

Микеланджело посочи към вратата. Показалецът му трепереше.

— Вън! — изкрещя той. — Напуснете капелата!

Рафаело галантно се поклони.

— С най-голямо удоволствие. Но ще си позволим да дойдем утре за месата. Това ще е часът на истината!

И младият художник и Браманте напуснаха капелата.

— Как само се държаха тези двамата! — мрачно отбеляза Ким.

— Това е скандално! — вилнееше Микеланджело. — Би трябвало да им затворят наглите усти с... с... — опитваше се той да намери думите.

— ... с мазилка — услужливо му подсказа Лоренцо.

— Да! С мазилка! — сърдито рече майсторът. — А сега да се залавяме за работа. Фреската на Ева трябва да е готова до утре!

И заедно с помощниците си Микеланджело се упъти с бързи крачки към творбата си.

— Много добре, върху мазилката вече се е образувала тънка коричка. Бързо на работа! — извика майсторът, внимателно разгледа боите и започна да ги разбърква с вода.

След това направи място на помощниците си — те трябваше да нарисуват фона за Адам, което бе сравнително лесно. За разлика от предишния ден, коричката на мазилката не се напука. Лицето на майстора засия от радост.

Най-после дойде и неговият ред и той се залови за работа. Приятелите с любопитство наблюдаваха как работи, наклонил глава назад, а очите му, подобно на ястреб, бяха вперени в работата му. С груба четка от свинска четина той нарисова първо дървото, върху което се бе облегнал спящият Адам. Огледа критично работата си и накрая замислено захапа върха на четката.

След това дойде ред и на самия Адам. Майсторът посегна към една по-фина четка с косми от катерича козина. С плавни и бързи движения той нанесе боите и на приятелите им се стори, че талантливият художник сякаш вдъхна живот на Адам. Той порботи около час, без да си позволи и най-малка почивка.

След това внезапно сложи четката настрана и отстъпи крачка назад, за да разгледа творбата си. Очите му неспокойно оглеждаха фреската.

— Не знам, не знам... — колебливо изрече той.

— Невероятно е! — извика Юлиан.

Майсторът обаче съвсем не бе толкова сигурен.

— Какво ще кажеш, Лоренцо?

Зидарят се изправи до него.

— Наистина е невероятно!

На лицето на Микеланджело внезапно се появи дълбока бръчка.

— Не, не е! Утре всички те ще ми се смеят и ще ме подиграват. Папата, Браманте, Рафаело... всички!

И преди някой да успее да направи каквото и да било, той грабна четката и замахна с нея към фигурата на Адам.

— Майсторе, какво направихте? — ужасено извика Юлиан.

— Не е достатъчно добре, безобразно е! — изкрещя Микеланджело. След това се обърна към приятелите. В очите му се бяха появили сълзи. — Ще започнем всичко отначало. Хайде, хайде! Лоренцо, забъркай нова мазилка!

Приятелите безпомощно гледаха унищожената фреска.

— Стига сте зяпали! Поразмърдайте се! — разпореди им майсторът.

Докато бъркаха новата мазилка, Юлиан каза тихо на останалите:

— Да се надяваме, че сцената с Ева все пак ще бъде завършена. В противен случай провалът ще е наистина ужасен...

КОВАРНИЯТ КОНКУРЕНТ

Микеланджело и помощниците му работиха до късно вечерта, накрая дори и на светлината на лампи, които приятелите трябваше да държат вдигнати високо. Едва когато часовникът удари десет, майсторът най-после се почувства удовлетворен от работата си.

Скоро щеше да настъпи 15 август 1510 г. — решителният ден. Как щяха да реагират папата и хората, когато видеха завършената част от фреската?

Приятелите закусуваха, но майсторът не можеше да преглътне и залък. Лоренцо все пак успя да го склони да облече по-чисти дрехи и да хвърли старата си омазана дреха.

Ким забеляза, че майсторът бе невероятно изнервен. Когато тръгнаха към Сикстинската капела, той имаше вид на човек, който иска да побегне.

Пред капелата се тълпяха хора. Вратата бе широко отворена. Микеланджело, Лоренцо и приятелите с усилие си пробиваха път през множеството. Всички пейки в църквата бяха заети.

Кия измяука високо и Ким погледна към нея. Котката се бе взряла в задната част на капелата. В дясната част на предпоследната пейка имаше още няколко празни места. Ким замръзна. Там се бяха настанили Браманте и Рафаело! Двамата поздравяваха седящите наоколо и се шегуваха. Нямахше съмнение, че са в най-добро разположение на духа. Наистина ли бяха толкова убедени в провала на Микеланджело?

Котката измяука отново и се втурна към празните места. Ким, Леон и Юлиан колебливо я последваха.

Тези места май съвсем не са толкова лоши, помисли си Ким, защото от тях можеха да чуят за какво си говорят двамата художници...

Момичето се настани до Рафаело. Младият мъж не ѝ обърна особено внимание.

Ким погледна към Микеланджело. Той стоеше до вратата, обзет от колебания. Лоренцо всеки момент щеше да се изкачи на стълбата към скелето. Микеланджело им бе обяснил, че при дадена команда зидарят щеше да отметне платнището.

Из капелата се носеше шушукане и тих говор. Всички с нетърпение очакваха папата.

И тогава, точно в девет, той се появи. Ким едва не си изкриви врата, за да види Юлий II, заобиколен от гвардейците си.

Пред него пристъпваше млад монах с голям кръст в ръцете, следван от друг, който размахваше кадилница с тамян. Зад папата крачеха кардиналите.

Светият отец носеше на главата си високата митра^[1], извезана със злато и украсена със скъпоценни камъни. Върху свещеническите си одежди бе облякъл нов палиум^[2] — наметало с шест черни кръста. С блага и изпълнена с мъдрост усмивка, Юлий II се упъти към олтара. Шепотът заглъхна и много от вярващите застанаха на колене, а други се поклониха ниско.

В този момент запя хорът. Когато той замлъкна, папата прочете проповед. Ким обаче не можа да чуе почти нищо, защото тайно наблюдаваше Браманте и Рафаело. Двамата изглеждаха доста напрегнати, както впрочем и Микеланджело, който продължаваше да стои до вратата и да поглежда нагоре към платнището.

Когато проповедта свърши, хорът отново запя. След това папата прочете откъс от Библията, а накрая благослови събралото се множество и всички заедно запяха „Te Deum Laudamus“^[3].

След това папата отново взе думата.

— Господи, благодарим ти за този храм! Благодарим ти, че днес можем да се съберем тук, за да отпразнуваме нещо, сътворено единствено в твоя прослава.

И той едва забележимо кимна към Микеланджело.

Майсторът отново погледна към купола и направи знак с ръка.

В този момент платнището започна да се смъква и разкри половината от купола. Фрагмент след фрагмент пред очите на зрителите се заредиха фреските, най-напред „Сътворението на Ева“.

Сред множеството се понесе шепот.

Ким погледна към Микеланджело. Той нервно триеше длани една в друга.

В този момент се разнесоха първите аплодисменти.

Върху лицето на папата се появи задоволство — той също изглеждаше възхитен.

А Рафаело и Браманте? Докато младият художник бе искрено изненадан, лицето на възрастния ставаше все по-мрачно.

Настана глъчка. Народът приветстваше Микеланджело, който продължаваше да стои като прикован към вратата, а по лицето му изби червенина. Папата се приближи към него с отмерена крачка и му каза нещо, което Ким не можа да чуе.

В този момент Рафаело внезапно се изправи и тръгна към папата, пробивайки си път през тълпата.

„Какво ли имаше да му казва?“, помисли си Ким. Момичето даде знак на Леон и Юлиан да останат по местата си и тръгна след художника.

Рафаело се поклони ниско на папата, който в този момент се бе извърнал от обградения с хора Микеланджело и разговаряше с един от кардиналите.

Юлий II дръпна встрани младия мъж и го погледна, изпълнен с очакване.

Ким се прокрадна до двамата, седна върху една от освободилите се пейки, наклони глава и се престори, че се възхищава на работата на Микеланджело, а всъщност наостри уши.

— ... отлична работа, не ще и дума — чу тя да казва папата.

— Да, разбира се — отвърна Рафаело. — Само че не съществува нищо, което да не би могло да стане и по-добре.

— Какво имате предвид?

— Ами — размишляваше на глас младият художник, — това или онова би могло да се направи още по-разкошно, най-малкото, когато се прави втората половина на купола, която всъщност още не е започната, височайши понтифексе^[4].

Ким затаи дъх. Да не би Рафаело да се опитва да получи втората част от поръчката? Тя се вгледа в светия отец. Как ли ще реагира той?

Папата кимна бавно.

— Да, куполът на Сикстинската капела би бил великолепно сцена за вашия не по-малко велик талант...

— Благодаря ви, Ваше Светейшество — поласкано отвърна Рафаело. — Имате право, Сикстинската капела не е просто някоя си

църква. За мен би било голяма чест да я украся с изкуството си.

— Смятате, че трябва да възложат на вас останалата част от поръчката? — резюмира Юлий II чутото.

Ким не можеше да повярва на ушите си. Рафаело, изглежда, наистина не страдаше от излишни скрупули. Докато хората все още приветстваха Микеланджело за работата му, той се осмеляваше, зад гърба на конкурента си, да поиска папата да му възложи поръчката!

Няколко секунди никой от мъжете не каза нищо.

— Мога да свърша работата по-бързо и по-евтино. И ако разрешите, с повече виртуозност и великолепие — каза най-после Рафаело тихо и настойчиво. — Освен това характерът ми далеч не е толкова тежък...

Папата се колебаеше.

Ким прехапа долната си устна.

Какво щеше да реши Юлий II?

---

[1] митра — богато украсена корона, която носят висши духовни лица в християнството. В католицизма право да носи митра има само папата. През Средновековието върху митрите бил поставян златен кръст — символ на божията власт. Украсата на папската митра задължително включва три златни венеца, символизиращи Светата триица. — Б.пр. ↑

[2] Палиум (палий). — Част от церемониалното облекло на римските папи и митрополити. Представлява тясна бяла вълнена лента с избродирани шест черни, червени или виолетови кръста. — Б.пр. ↑

[3] Te Deum Laudamus — на латински — „Славим те, Господи!“. Празнично песнопение. — Б.пр. ↑

[4] Понтифекс, на латински — „строител на мостове“. 1. Четирима уредници в Древен Рим, които се грижели за поддържането на старите мостове и за строителството на нови. 2. В Древен Рим — колегията на висшите жреци, които извършват общодържавните религиозни церемонии (жертвоприношения например). 3. Титла на римските папи със значение „мост между земния свят и Бог“. 4. Времето, през което управлява папата. — Б.пр. ↑

ПЕЧЕНАТА СИЕНА

Папата неочаквано се засмя.

— Да, характерът ви действително не е толкова тежък, Рафаело. Но работата ще бъде завършена от Микеланджело. Доволен съм от направеното досега и нямам никакво основание да му отнемам поръчката — каза той и добави, потупвайки Рафаело по гърба. — И вашият час ще настъпи. Млад сте още...

Ким си отдъхна с облекчение и се упъти към приятелите си.

— Просто не е за вярване — промърмори Леон, който бе взел Кия на ръце. — Тук изобщо не си поплюват. Войната се води с всички средства.

— Да, Рафаело наистина изглежда доста ядосан — отбеляза Юлиан. — Вижте, отива при Браманте.

Младият художник обясняваше нещо на приятеля си, като не спираше да ръкомаха, а Браманте бе изкривил лице в гримаса. Двамата бяха само на два метра от приятелите.

— Не е за учудване, че е бесен. Все пак... — започна Леон.

— Почакай за момент — прекъсна го Юлиан. — Видях нещо!

Какво е това върху дясната ръка на художника? Не е ли... Юлиан впери поглед нататък. Рафаело бе спрял да жестикулира.

Сега Юлиан успя да разгледа добре ръката му. Върху нея имаше кафява боя. Но това не бе просто някакво си кафяво, бе печена сиена! Снощи момчето бе наблюдавало как Микеланджело нанася боята. И точно тази боя бе открадната от работилницата на майстора! Дали Рафаело не е крадецът?

Юлиан бързо обясни на приятелите си какво е видял.

— Не знам — опита се да смекчи нещата Леон. — Рафаело също е художник. Вероятно и той е рисувал с тази боя.

— Вероятно — отвърна Юлиан. — Само че това би било твърде голямо съвпадение. А Рафаело има сериозен мотив. Както току-що чухме от Ким, той се готви да отмъкне поръчката изпод носа на

Микеланджело. Точно така, както предполагаше Микеланджело, но не можеше да го докаже.

Леон погали Кия, а тя му отвърна с доволно мъркане.

— Ние също не можем. Но ти имаш право, Юлиан. Рафаело е много подозрителен.

— Излиза, че папата няма нищо общо с тази работа — додаде Ким. — Ако искаше да преметне Микеланджело, щеше да го направи. Рафаело съвсем недвусмислено му предложи услугите си.

Юлиан кимна замислен. Възможно ли бе благовъзпитаният Рафаело да е саботьор и крадец? Трудно бе да си го представи човек.

— Защо сте толкова тъжни? — прозвуча в този момент радостният глас на Лоренцо. — Да тръгваме към къщи, трябва да празнуваме! Аз ще сготвя нещо!

Два часа по-късно в работилницата настроението бе твърде различно.

Микеланджело бе разчистил голямата маса и я бе застлал с бяла покривка. В големите потири на възрастните блестеше червено вино. А Лоренцо прояви завидните си кулинарни умения. Той сервира като предястие витело тонато — крехко телешко с каперси. Кия го намери за изключително вкусно, предвид соса от риба тон.

След това Лоренцо им поднесе невероятно вкусна лазаня, а накрая крехко печено от диво прасе със стафиди и кедрови ядки. Накрая всички се заловиха с десерта: профитероли — мънички еклери, пълнени с ванилов крем.

— Страхотно! — похвали го Микеланджело и си наля още малко вино. Изглеждаше радостен и спокоен.

— За ваше здраве, майсторе! — извика Лоренцо и вдигна чашата си.

Приятелите и двамата помощници също се чукнаха с Микеланджело. Днес трите деца пиеха мляко вместо вода.

Майсторът освободи всички за тази вечер. След като разтребиха масата, той се залови да довърши няколко скици, като през цялото време си тананикаше. Лоренцо се оттегли, за да изкара една следобедна дрямка, а приятелите отидоха на разходка.

Вечерта ежедневието отново ги погълна. Микеланджело се разпореди да си легнат навреме, за да могат да се заловят за работа още в ранни зори. Следващата фреска — „Сътворението на Адам“ — ги очакваше.

Когато нощта се спусна като кадифено покривало над Рим, Юлиан, Леон и Ким вече спяха дълбоко. Само Кия бе още будна и безшумно обикаляше из притихналата къща в опит да си осигури среднощно похапване. Бе около един, когато Юлиан внезапно се събуди. Нещо се настани върху корема му и момчето едва не извика, но бързо разбра, че е Кия.

— А, ти ли си била? — въздъхна Юлиан сънено и отново затвори очи. — Как само ме стресна!

Само че си бе направил сметката без Кия. Тя го потупваше с лапа, гъделичкаше го с мустачките си и тихичко мяукаше в ухото му, докато той не попита:

— Какво има?

Това бе достатъчно. Кия скочи от постелята и се втурна към отворената врата. Там се обърна и го погледна с огромни, изпълнени с очакване очи.

Дали Кия не иска да му покаже нещо? Дали не трябва да я последва, помисли си Юлиан.

Той бързо се разсъни. Хвърли поглед към Ким и Леон, но те дори не помръдваха, толкова дълбоко бяха заспали.

Откъм вратата се разнесе нетърпеливо мяукане.

Е, добре, помисли Юлиан, сам ще видя това, което Кия иска да ми покаже.

И той се запромъква след котката. Кия безшумно се плъзна надолу по стълбата към работилницата. Юлиан я последва, само че не толкова безшумно, защото стъпалата предателски скърцаха. Юлиан потрепери. Дали в къщата отново не се бе вмъкнал крадец? Някой, който пак иска да открадне боите? Някой като Рафаело? Коленете му омекнаха, но той продължи да върви. Най-после стигна до коридора на приземния етаж. Тук бе тъмно като в рог. Юлиан се придвижваше, протегнал ръце напред. Тук някъде отляво би трябвало да е вратата на работилницата.

Нещо изскърца и той застина на място. Откъде дойде този звук? И къде се бе дянала Кия? Дали не е в работилницата?

В този момент му хрумна нещо. Външната врата бе леко открената и откъм улицата влизаше светлина. Дали Микеланджело не бе забравил да я затвори?

Едва ли, помисли си Юлиан, не би могъл да е толкова невнимателен след кражбата. Нещо не е наред!

Направи още две крачки и се озова пред вратата на работилницата. Тя също бе отворена.

Това вече наистина е твърде подозрително, помисли си момчето, и се нареди да вдигне тревога.

В този момент една ръка легна върху рамото му. Кръвта на момчето застина във вените му.

ЧЕТКАТА ОТ КАТЕРИЧИ КОСМИ

— Какво правиш тук? — изръмжа Лоренцо. — Защо се размотаваш в тъмното?

Юлиан не бе в състояние да отрони и дума. Зидарят го дръпна в работилницата и запали една свещ.

— А, това си бил ти, Юлиан — тихо и заплашително произнесе той. — А сега казвай какво търсеше тук?

От устата на Юлиан не излизаше и звук. Той разбираше, че се е озовал в твърде неприятна ситуация. Неотдавна в къщата бе имало кражба. Така че не бе за учудване, че Лоренцо задаваше въпроси. В този момент той усети телцето на Кия върху босите си крака и това го поуспокои.

— Кия ме събуди — най-после успя да изрече момчето, — и след това...

— Кия ли? Котката? — Лоренцо попипа челото си. — Само не ми разправяй врели-некипели. Любопитен съм какво ще каже майсторът за всичко това. Това все пак е неговата къща!

И той направи фуния с ръце пред устата си и изкрещя името на Микеланджело толкова силно, че и стените се разлюляха.

Половин минута по-късно се чуха стъпки. Първо се появи Микеланджело, а след него вървяха Леон и Ким.

— Какво става тук? — поиска да разбере майсторът.

— Чух подозрителни стъпки и станах да видя какво става — отвърна Лоренцо. — И тогава се сблъсках с Юлиан. Мотаеше се тук в тъмното, а външната врата бе отворена...

Майсторът заплашително се изправи пред момчето.

— Какво означава това?

Юлиан отново промърмори някакво извинение, но нито майсторът, нито зидарят искаха да му повярват.

— А може би ти си крадецът! — мрачно заяви Микеланджело. — Моля се да не е така, защото имах доверие на теб и на приятелите ти.

И той започна да оглежда работилницата, като си светеше със свещта.

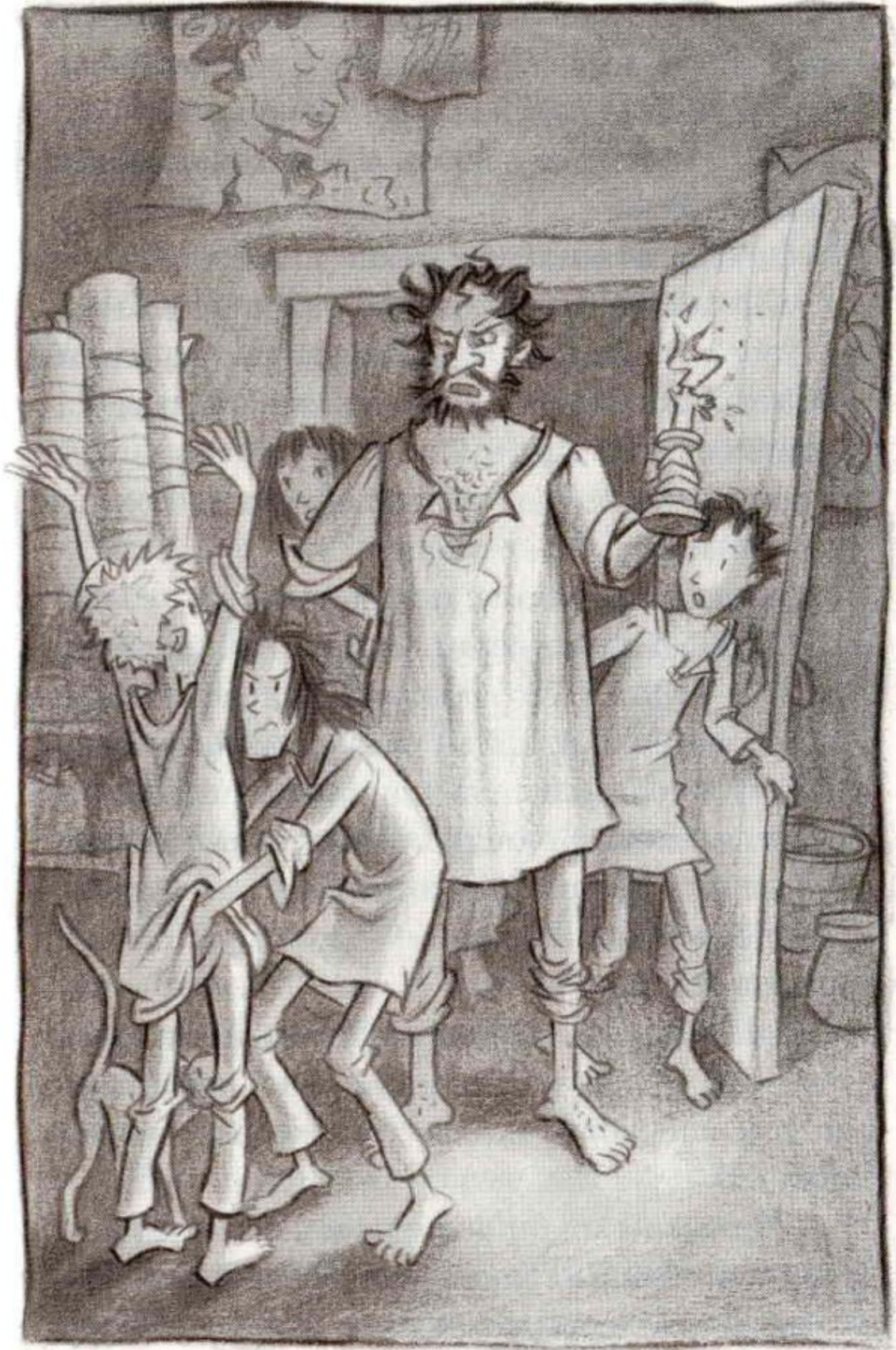
— Всички бои са тук — каза майсторът и Юлиан си отдъхна. Но внезапно майсторът се извърна. Очите му бяха силно присвити: — Боите са непокътнати, но липсва една много скъпа четка от катеричи косми! Любимата ми! Струва немалко дукати. Върни ми я! — извика той към Юлиан.

— Аз... аз не съм я взимал! — изплашено каза момчето.

Майсторът махна с ръка.

— Не ти вярвам! Лоренцо, претърси го!

Лоренцо изпълни нареждането му, но не откри нищо. Микеланджело нареди да се качат в стаята си.

Зидарят започна да претърсва и нея. Бе настанала гробна тишина.

Лоренцо отново не откри нищо.

— Това не значи нищо — изръмжа Микеланджело. — Може би малкият крадец е скрил четката някъде навън или я е предал на някой от съучастниците си. Може би Рафаело дебне наоколо в нощта. Това обяснява защо външната врата бе отворена.

— Не, изобщо не е така! — почти през сълзи извика Юлиан.

Само че никой не обърна внимание на думите му. И за най-голям техен ужас майсторът ги изгони навън, независимо че все още бе нощ.

— Не искам да ви виждам никога повече! — изкрещя той и хлопна вратата зад гърба им.

— О, боже! — пророни Ким. — Това, очевидно, е краят на това приключение...

— Доста безславен, трябва да отбележим — угнетено додаде Леон. — А сега, Юлиан, разкажи ни какво всъщност се случи.

Запъвайки се, момчето им разказа всичко.

— Хм — замислено каза Леон, когато приятелят му завърши разказа си. — Кой може да е откраднал безценната четка?

— Добър въпрос — тихо промърмори Ким. — Като заговорихме за крадци, тук наоколо се разхождат доста странни фигури.

По едва осветената уличка към тях се приближаваха двама яки широкоплещести мъже. Като видяха приятелите, те забавиха крачка.

Ким преглътна.

Мъжете обаче бързо се ориентираха, че няма какво да вземат от децата, минаха покрай тях и изчезнаха в нощта.

— Дали да не се връщаме в Зибентан? — попита тихо Юлиан. — Мостът с ангелите не е много далеч оттук. Вкъщи ще сме в безопасност.

Ким се спря.

— Да, но все още не сме разбрали кой стои зад всичко това.

— А и ни обвиниха несправедливо — додаде Леон. — Какво ще кажете да се опитаме да разубедим Микеланджело? Утре гневът му ще е попреминал. Пък и ще са му нужни помощници. Ако отново ни вземе на работа, бихме могли да се опитаме да докажем невинността си и да открием истинския извършител. Трябва да разберем дали това не е Рафаело. Не забравяйте за издайническата боя върху ръката му.

След кратко обсъждане Юлиан също прие да останат, само че имаше един въпрос:

— Къде ще отидем сега?

В този момент Кия измяука настойчиво и се втурна напред с високо вирната опашка.

— По всичко изглежда, че Кия има идея — извика Юлиан.

Котката ги поведе към моста „Сант Анджело“ и Юлиан предположи, че може би иска да се връщат обратно вкъщи. Но се бе заблудил.

Малко преди да стигнат до моста, тя се вмъкна в един храсталак и се устреми надолу по склона към Тибър. Юлиан, Леон и Ким се запрепъваха след нея. Кия ги отведе до едно закътано местенце. Това бе малка суха полянка, от която се разкриваше красива гледка към нощния Тибър. Малкото светлини, които все още горяха на брега, се отразяваха във водата.

— Съвсем не е толкова лошо — каза Леон и се изтегна в тревата. После погали Кия по главичката. — Умно животно! Няма да е проблем да прекараме нощта тук.

Юлиан не бе толкова сигурен. Очите му неспокойно шареха. Очакваше да види сенки, бродещи наоколо. Но бързо разбра, че това е само плод на развинтената му фантазия. Нощта бе топла и спокойна и той малко по малко се отпусна.

ФАЛШИВАТА СЛЕДА

Когато на следващата сутрин се събудиха от песните на рибарите, Леон първо се протегна. Всички кости го боляха. Простото легло в стаичката на Микеланджело бе далеч от лукса, но бе сто пъти по-меко от малката полянка, където пренощуваха.

— Добро утро, поспаланко! — поздрави го Ким.

Леон се прозя, а след това каза:

— А сега кой ще ми поднесе закуската?

— Има да чакаш! — отвърна Юлиан и въздъхна.

— Но аз съм гладен — нацупи се Леон и се изправи.

— Ами да се понасяме към Сикстинската капела — предложи Юлиан. — Вероятно ще успеем да убедим Микеланджело, че сме невинни.

И тримата приятели се втурнаха към капелата. Но колкото повече се приближаваха, толкова по-неуверени ставаха стъпките им. Не след дълго стигнаха до църквата. Вратата ѝ бе наполовина отворена. Дали да влязат?

В този момент се разнесе вик:

— Аюдо^[1]!

Приятелите уплашено се спогледаха. След това се втурнаха в храма.

— Помощ! — отново се разнесе гласът.

— Това е Лоренцо! — разпозна гласа му Леон. — Той е на скелето.

Тримата се втурнаха нагоре по стълбите, колкото можеха по-бързо. Кия остана долу и ги гледаше с широко отворени очи.

Леон пръв стигна до скелето. Лоренцо и двамата помощници се бяха привели над някаква фигура, лежаща по гръб непосредствено под една от фреските.

— О, боже, това е майсторът! — изплъзна се от устата на Леон.

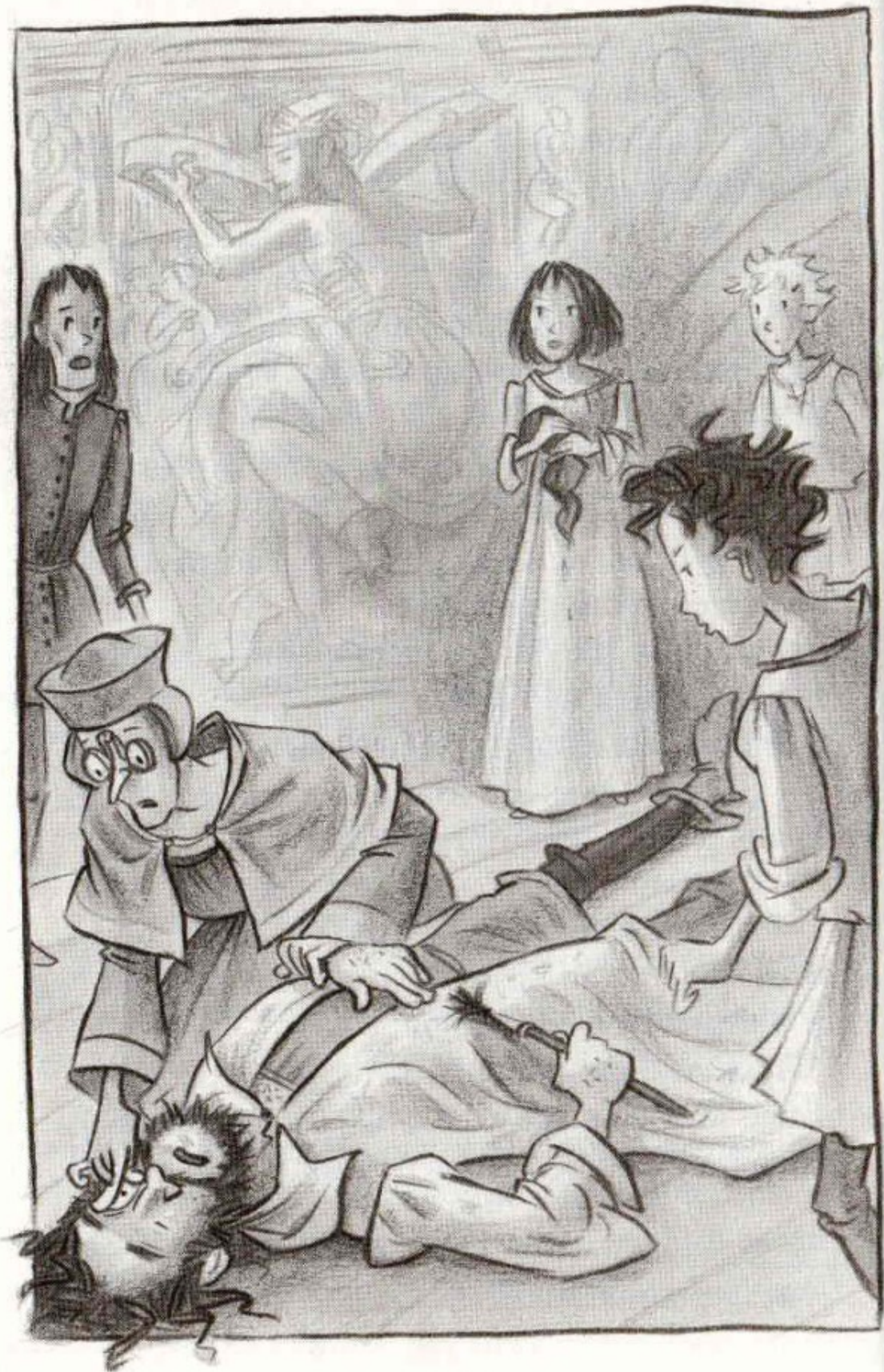
В този момент Лоренцо вдигна глава.

— Да, той падна... аз... аз не разбрах... как стана това — запелтечи той.

— Трябва ни лекар! — извика Леон.

— Аз ще изтичам да доведа някой лекар, знам къде да го намеря! — извика Лоренцо и се втурна към стълбата.

Приятелите приседнаха до изгубилия съзнание Микеланджело. Юлиан се опитваше да напипа пулса му, а Леон се взря в лицето му. Кожата на Микеланджело бе пепелява, той дишаше на пресекулки. Устните му бяха здраво стиснати, а очите — затворени. Върху челото му имаше капчици пот, а в ъгълчетата на устните — кафяви следи от боя.

— Какво става тук? — промърмори Леон.

— Да се надяваме, че лекарят няма да се бави — рече загрижено Юлиан. — Пулсът му е много ускорен.

В този момент погледът на Леон се спря върху дясната ръка на майстора. В нея имаше някаква четка.

Леон присви очи. Бе наблюдавал внимателно работата над фреските и ако не бъркаше, това бе четка от катеричи косми!

В този момент Микеланджело простена силно. Той отвори очи, лявата му ръка се протегна напред и сграбчи Леон в мъртва хватка.

Момчето извика и отстъпи назад. Внезапно майсторът отново отмаля и ръката му безсилно се отпусна на пода.

— Ще донеса вода! — извика Ким и се втурна към кофите и чувалите с вар. Намери това, което търсеше, потопи една кърпа във водата и я сложи върху горещото чело на Микеланджело.

Десет минути по-късно се появи Лоренцо, който водеше със себе си един лекар.

— Направете място! — разпъди лекарят приятелите и се зае с прегледа на художника.

— Странно! — промърмори той под нос. После погледна към Лоренцо. — Прилича ми на отравяне. Ял ли е нещо развалено? Развалена риба например?

— Не, доколкото знам... — отвърна Лоренцо и безпомощно сви рамене.

— Както и да е — отвърна лекарят. — Трябва да го заведете в болницата. Можем ли да го спуснем долу с помощта на скрипеца?

— Да, вероятно ще можем — бързо отвърна Лоренцо.

С общи усилия занесоха майстора до края на скелето и внимателно го спуснаха надолу, а лекарят заслиза по стълбата.

Оставиха Микеланджело върху мозайката на пода на капелата, а лекарят отново се зае с него. Междувременно в преддверието на църквата се бяха събрали зяпачи.

— Носилка, бързо! — извика лекарят към приятелите.

Децата се втурнаха да изпълнят заповедта му.

Леон все пак събра кураж да зададе на Лоренцо въпроса, който пареше на езика му:

— Лоренцо, четката, която лежеше до тялото на Микеланджело, не беше ли от катеричи косми?

Зидарят внезапно се удари по челото.

— Да, разбира се! Добре, че попита. Тази сутрин четката изневиделица се появи, просто не бе на мястото си...

— Как е възможно? — попита Леон, който изпита огромно облекчение. Сега поне бе станало ясно, че са невинни!

— Нямам представа. Може би майсторът просто я е забутал някъде — отвърна Лоренцо и се засмя. — Във всеки случай вие не сте крадци, това поне е сигурно.

Странно наистина, че четката отново се е появила, помисли си Леон. Той попипа лявото си ухо — както винаги, когато се замислеше.

Междувременно сложиха майстора върху носилката и го изнесоха от капелата.

Лоренцо се прекръсти и тихичко започна да се моли.

— Ще отида с тях и ще видя къде водят Микеланджело. А и ще изгоня любопитните — каза тихо той и се отправи към стълбата.

— Да се надяваме, че Микеланджело бързо ще се оправи — промърмори Ким, когато останаха сами.

— Да — отвърна Леон. — Не намирате ли за странно, че четката отново се е появила? Добре, че е станало ясно, че сме невинни, но не се радвам, че се случи при такива обстоятелства. Мисля си дали някой не я е взел, а след това я е върнал обратно.

— Защо му е трябвало да го прави? — подхвърли Ким.

— Добър въпрос — въздъхна Леон.

Той направи няколко крачки и вдигна четката. След това внимателно заразглежда фините катеричи косми.

— Печена сиена — промълви той и погледна нагоре към започнатата фреска, на която бе изобразено сътворението на Адам. На нея можеха да се видят кафяви тонове. След това отново погледна към четката. По върха ѝ също бе полепнала кафява боя.

— Микеланджело е рисувал с печена сиена и без да иска, е изцапал върха на четката — разсъждаваше той. — А след това, както обикновено, е започнал да гризе четката. Затова около ъгълчетата на устните му имаше кафява боя...

— Да не би да искаш да кажеш, че... — започна Ким.

Леон щракна с пръсти.

— Да, именно! Печената сиена вероятно е отровна. Спомнете си думите на Франческа. Може би Микеланджело неволно се е отровил.

Юлиан поклати глава.

— Не го вярвам. Майсторът знае кои бои са отровни и кои — не. Не би могъл да е толкова непредпазлив и да гризе четка, изцапана с отровна боя.

— Може би е било просто злополука — настоя Леон.

— Първо трябва да разберем дали печената сиена е отровна — подхвърли Ким. — Франческа ще ни помогне да си отговорим на този въпрос. Да отидем да я попитаме. Най-добре ще е, ако вземем четката.

И тримата се втурнаха надолу по стълбата. Кия ги чакаше с нетърпение.

— Можеш ли да намериш пътя до дома на Франческа? — попита я Леон.

Кия погледна момчето с чудно хубавите си, смарагдовозелени очи. След това измяука и се плъзна през вратата навън, където я посрещна горещото римско слънце.

Четвърт час по-късно, след като повървяха из малките улички, те стигнаха до къщата на Франческа.

Младата жена ги пусна да влязат. Тя с ужас научи за отравянето на Микеланджело. След това разгледа четката.

— Няма съмнение, че това е печена сиена — каза тя, след като изчегърта малко боя от четката. — Само че тази боя изобщо не е отровна. Няма как майсторът да се е отровил с нея.

Няколко минути по-късно приятелите отново стояха на уличката пред къщата.

— Ами сега? — попита Леон.

— Да се връщаме в капелата. Трябва да разберем къде са закарали Микеланджело. Може да го посетим и да разберем как се чувства — предложи Юлиан.

— Един момент — обади се Ким. — Ако печената сиена не е отровна, с какво тогава се е отровил художникът... Леон, мога ли да те помоля да ми подадеш четката?

Момчето сви рамене и ѝ подаде четката.

Сега Ким на свой ред се взря в четката от катеричи косми. Внезапно дъхът ѝ спря. Бе открила нещо, което им бе убягнало предишния път!

---

[1] Аюдо — помощ (на италиански). — Б.пр. ↑

СМЪРТОНОСНАТА БОЯ

— Вижте! — възбудено извика Ким и посочи към края на четката. Точно там, откъдето Франческа бе изстъргала боята. — Отдолу има още една боя. Синя!

Леон и Юлиан се приведоха над четката.

— Имаш право — каза Юлиан.

— Може би тази синя боя е отровна — продължи Ким. — Нека пак да се посъветваме с Франческа.

И детективите отново почукаха на вратата.

— А, пак ли сте вие? — срещна ги с усмивка продавачката на бои. — С какво мога да ви помогна?

Ким ѝ обясни, Франческа отново огледа четката.

— Имаш право — каза тя след това. — Под печената сиена има още една боя. Не я бях забелязала първия път. Това е смалтино, боята на коболдите. Спомняте си, нали?

Ким енергично кимна.

— Тази боя има и друго име — бавно изрече Франческа. — Смалтиното има качества, за които рудничарите може и да не знаят, но не и човек, който е добре запознат с багрилата...

Приятелите нямаха търпение да разберат какво ще им каже Франческа. Ким забеляза, че Кия стана доста неспокойна. Вероятно предусещаше някаква опасност.

— Какви са тези качества?

— Наричат я също боята на смъртта...

Коленете на Ким омекнаха.

— Боята на смъртта. Да не би...

— Да, отровна е. — Франческа изсипа в хаванчето нещо, което приличаше на парченца стъкло. — Рудата коболд съдържа силно отровния арсеник^[1]. Тук в Рим го използваме за унищожаване на насекоми-паразити. Свързаният в синьото стъкло арсеник не е опасен, но боята, направена от стритото стъкло, може да е смъртоносно отровна.

В главата на Ким проблесна ужасно подозрение. Бе се досетила как е действал извършителят.

— Благодаря! — каза тя и взе четката. — Трябва да тръгваме, искаме да посетим Микеланджело.

— Много мило, поздравете го от мен — усмихна се Франческа. — Ариведерчи^[2]!

— Чао! — отвърна Ким и тримата с Леон и Юлиан напуснаха работилницата.

Когато останаха сами, Ким прошепна възбудено:

— Казвам ви, извършителят е откраднал четката от работилницата, за да осъществи пъкления си план. Нанесъл е върху нея тънък слой от смъртоносното отровно смалтино, а след това го е покрил с безопасната сиена. След това е върнал четката на мястото ѝ. Това обяснява защо тя внезапно отново се е появила!

Юлиан се почеса по тила.

— А после?

— Когато Микеланджело е гризал края на четката, слюнката му е разтворила боята и той е сдъвкал, без да разбере, невидимото смъртоносно смалтино. Така се е отровил! — обясни им Ким.

— Какъв коварен план! — извика Юлиан. — Много добре, Ким!

— Без съмнение — отвърна Леон. — Но тази теория има един малък недостатък.

Ким сложи ръце на хълбоците и предизвикателно погледна към Леон.

— И какъв е той?

— Не можем да я докажем — отвърна момчето.

Лошото е, че има право, трябваше да признае момичето. Нуждаеха се от доказателство.

— Рафаело разбира от четки и бои — каза Леон. — А има и мотив.

— Да, имаме толкова основания да го подозираме — съгласи се с тях Леон. — Но как да го разобличим?

В този момент Кия нетърпеливо измяука, за да привлече вниманието им. Щом се убеди, че всички гледат към нея, тя се втурна напред и ги поведе към Сикстинската капела.

Когато приятелите задъхани пристигнаха там, видяха, че двама мъже, ескортирани от гвардейци, също се бяха насочили натам.

— Вижте, това са папата и Рафаело! — прошепна Ким. — Защо ли са дошли?

---

[1] арсеник — химично съединение на силно отровния химичен елемент арсен. — Б.пр. ↑

[2] Ариведерчи — довиждане (на италиански). — Б.пр. ↑

БЛАГОПРИЯТНИЯТ МОМЕНТ

Приятелите стигнаха до вратата на капелата почти едновременно с папата и Рафаело. Пред нея стоеше Лоренцо.

Зидарят кимна на приятелите, но веднага след това се обърна към Юлий II и му се поклони дълбоко. Изглеждаше изнервен.

— Ваше Преосвещенство, истински ужас — започна той. — Многоуважаваният майстор Микеланджело е...

— ... в болницата — довърши вместо него папата. — Отдавна го знам. Дошъл съм да разбера какво се случи.

— Аз също бих искал да разбера — добави Рафаело с кадифения си напевен глас.

Лицемер, помисли си Юлиан и хвърли таен поглед към приятелите.

— Ами — започна Лоренцо, — какво се случи... Той внезапно падна. Лежеше тук, горе на скелето. Хм, а след това...

Юлий II нетърпеливо махна с ръка.

— Замълчи! Не понасям мънкането ти. Знаеш ли поне дали ще отсъства дълго?

Зидарят повдигна рамене.

— Това знае единствено Бог.

Папата вдигна очи нагоре.

— Да, да, естествено — и той неспокойно започна да крачи насам-натам. — Фреската трябва да бъде завършена на всяка цена.

Аха, помисли си Юлиан, на папата му е все едно как се чувства Микеланджело. Интересува го единствено работата да бъде завършена!

С театрален жест Юлий II вдигна ръце към небето.

— Какво ще правим, ако куполът на Сикстинската капела остане недовършен? Докога ще стои тук тази работна площадка, покрита с платнище?

В този момент Рафаело пристъпи напред.

— Ваше Преосвещенство, с цялото си уважение към Микеланджело и направеното от него заявявам, че съм готов да го

заместя.

Юлиан затвори очи. Това просто не можеше да е истина! Микеланджело се озовава в болницата, а Рафаело бърза да се възползва от положението и да предложи услугите си!

Папата му хвърли изпитателен поглед.

— Наистина ли се наемате да го направите?

Рафаело покорно сведе поглед.

— Да, Ваше Светейшество — скромно рече той.

Юлий II отново започна да кръстосва насам-натам. При това си мърмореше нещо, което Юлиан не можеше да разбере.

Последва нова изненада. Лоренцо също пристъпи напред и предложи да довърши работата.

— В течение съм на замисъла на майстора и познавам всяка негова скица — обоснова се той. — Аз съм единственият, който е запознат с всички ескизи. Както и с цялостната идея...

— Но той има още двама помощници, нали?

— Да, но те не са особено способни и могат да се справят само с отделни малки задачи. Аз вече ги освободих.

Юлиан зяпна. Ставаше все по-интересно. Както изглежда, Лоренцо с нищо не е по-добър от Рафаело. И той искаше да се възползва от славата на Микеланджело. Не можеха ли просто да изчакат, докато Микеланджело се възстанови?

Внезапно момчето бе осенено от горчиво прозрение. Може би Рафаело изобщо не бе свързан с покушението, може би то е дело на Лоренцо? Мислите се гонеха с бясна скорост в главата му. Това бе твърде възможно.

Още повече че Лоренцо имаше достъп до работилницата... Би могъл да отмъкне незабелязано както бои, така и четки!

— Ако нямате нищо против, вие сте просто обикновен зидар. Помощник и нищо повече! — ядосано подхвърли Рафаело. — Как можете да си мислите, че сте в състояние да завършите подобна фреска?

Очите на Лоренцо засвяткаха гневно.

— Само един зидар ли? Заблуждавате се! Аз съм художник и имам по-голям опит дори и от вас! И от къде на къде си въобразявате...

— Достатъчно! — възпря го папата. — Не искам да слушам повече тези безобразни викове. Ако Микеланджело не е в състояние да завърши работата, ще го замести Рафаело.

Юлиан хвърли поглед към Лоренцо. Зидарят бе пребледнял от ярост и юмруците му бяха свити.

— Искате ли да кажете още нещо? — нетърпеливо попита Юлий II.

Лоренцо поклати глава, здраво стиснал устни.

— Добре! — отвърна папата, завъртя се и се отдалечи, следван от ескорта си.

— Няма да ви липсва работа. Винаги ще имам нужда от опитен занаятчия като вас — надменно обяви Рафаело, а след това се обърна към приятелите. — Ще имам нужда и от работливи помощници.

Приятелите измъчено се усмигнаха.

— Какво ще кажете, ако ви поканя да отидем в някоя хубава кръчма? — продължи Рафаело със сияещ поглед. — Да отскочим за два часа до „Златния лъв“? Намира се на моста „Сант Анджелио“.

„Иска да ни привлече на своя страна, иска да създаде добро настроение, нали се нуждае от помощници!“, помисли си Юлиан.

— Знам къде се намира — навъсено отвърна Лоренцо.

— Е, ще ми правите ли компания? — осведоми се Рафаело.

За изненада на Юлиан зидарят прикри досадата си с усмивка.

— Добре — отвърна тихо той.

— Радвам се! — извика Рафаело. — В такъв случай ще се видим по-късно — добави той и бързо се отдалечи.

— Ще можем ли преди това да посетим Микеланджело? — попита Юлиан.

— Не сега, едва довчера — изморено отвърна Лоренцо. — Говорих с лекарите. В момента точно преглеждат майстора и не искат да им се пречи. Нещата са наистина сериозни! Дано да оживее! Можете да дойдете с мен вкъщи, ако искате. А по-късно ще отидем при този... Рафаело — каза той и тъжно погледна към приятелите. — Какво друго ни остава...

По пътя към работилницата зидарят не промълви и дума. Очевидно бе, че е разочарован, защото не получи поръчката.

Стигнаха до къщата и той отвори вратата, но не влезе, искаше да отиде да купи нещо.

— Рафаело е напълно безскрупулен! — възмути се Ким, когато останаха сами в работилницата. — Микеланджело отпада от играта, а той се опитва да извлече полза от това!

— Така е, но поведението на Лоренцо е не по-малко подозрително — отвърна Юлиан и изложи на останалите новата си теория.

— Хм — възкликна Ким. — Само че Рафаело бе този, по чиито ръце имаше кафява боя...

— Това не означава нищо, вече го обсъждахме — отвърна Леон. — Предлагам да държим под око и двамата.

Юлиан впери замислен поглед в голямата маса, сякаш там се намираще решението на заплетения казус.

— Ако извършителят е Лоренцо, той вероятно ще се опита да отстрани и Рафаело, за да постигне целта си — каза той. — И най-вероятно ще си послужи със същите средства, отново ще използва смалтиното. Това, което е свършило работа веднъж, ще свърши и втори път. Още повече, че не подозира, че сме по следите му...

Кия изсъска тихо и накара Юлиан да замълчи. Приятелите наостриха уши и чуха остро изскърцване, което им подсказа, че някой е отворил външната врата.

— Лоренцо се връща — прошепна Ким. — Да сменим темата!

Вратата на работилницата се отвори и се появи Лоренцо, с един бял хляб под мишницата.

— Какво само се мотаеете наоколо? — кресна той навъсено. — Изчезвайте веднага в стаята си и не мърдайте оттам, докато не ви извикам.

Иска да остане сам в работилницата, сам с боите, помисли си Юлиан.

Приятелите излязоха, без да обелят дума. Юлиан, който бе последен, затвори вратата зад гърба си.

— Да излезем навън — прошепна той на Ким и Леон, когато излязоха в коридора. — Да вдигнем шум, така Лоренцо ще си помисли, че сме се качили горе.

— Какво си намислил? — попита тихо Леон.

Но Юлиан само сложи пръст на устните си и се запромъква към външната врата. После внимателно я откряна. Тя отново изскърца, но не толкова силно. Юлиан се провря през процепа и се озова на

улицата. Промъкна се под прозореца на работилницата и надникна вътре.

Точно в този момент Лоренцо се отправи към полицата с боите. Сърцето на Юлиан започна да бие по-бързо. Сега зидарят протегна напред показалеца си и го прекара през редичката със стъкленици, сякаш искаше да ги преброи. Внезапно ръката му се спря, той посегна към тази със синята боя и в следващия момент тя изчезна под ризата му.

Юлиан се задъха от вълнение. Зидарят бе взел смалтиното!

ОПАСНОТО ВИНО

Когато малко по-късно се запътиха към „Златния лъв“, настроението на зидаря бе значително по-добро.

— Надявам се, че майсторът бързо ще си стъпи на краката — каза той. — За да поеме той ръководството на работата в Сикстинската капела, а не този надут младок.

Ако извършителят е Лоренцо, помисли си Леон, то тогава той е твърде добър актьор.

Приятелите бяха видели, че зидарят взима със себе си силно отровната стъкленичка с прахообразната боя. Ето защо бяха нащрек — едва ли би могло да се очаква нещо добро от човек, който носи в себе си отровна боя. Тримата бяха решени да не го изпускат от очи нито за миг.

В „Златния лъв“ цареше оживление. Леон огледа с търсец поглед огромната зала, в която имаше двайсетина маси, всяка с по шест стола край нея. Имаше и дълъг тезгях, зад който бяха наредени множество бурета с различна големина. Там се разпореждаше някакъв великан с гола глава и пищни мустаци. Най-вероятно собственикът. Миришеше на лук, чесън и риба. Персоналът сновеше насам-натам и разнасяше блюда и чаши.

— Насам! — извика им един глас.

Леон погледна надясно и видя Рафаело, който се бе настанил на една маса в най-отдалечения ъгъл, да им маха.

Лоренцо се запъти към масата и седна срещу Рафаело.

— Добре дошли! — извика Рафаело и разпери широко ръце, сякаш искаше да прегърне и четиримата.

Зидарят му кимна и изкриви устни в нещо като усмивка.

Младият художник ги изгледа изпитателно, но ведро.

— А, взели сте и котката си — каза той на Ким, в чийто скут се бе настанила Кия, широко отворила смарагдовозелените си очи. Всеки сантиметър от тялото ѝ издаваше бдителност.

— Тя е също толкова красива, колкото и ти.

Ким учтиво благодари за комплимента, а Леон потрепери. Намираше дрънкането на Рафаело за ужасно. За щастие, Рафаело смени темата.

— Поръчайте си каквото искате. Аз плащам — каза той и махна на една от слугините.

Тя припряно му кимна, но преди да дойде, отнесе към тезгяха огромен куп празни чинии, наредени една върху друга.

След десетина минути младата жена най-после се появи отново.

— Извинете — каза тя, — но днес има много работа.

— Вино, донеси ни от хубавото червено вино и не се скъпи — извика Рафаело. — Най-добре една голяма кана.

— А за нас мляко, моля! — поръча Леон.

След това младата жена прие и останалата част от поръчката. Избраха за предястие риба тон с бял боб, артишок с пресни смокини в зехтин. Поръчаха и основното ястие — салтимбока ала романа и специално — вкусна яхния, както разбраха по-късно.

Виното и предястията се появиха почти веднага. Рафаело напълни догоре чашата на Лоренцо и вдигна наздравица:

— Наздраве! — извика той.

Леон не изпускаше зидаря от поглед. Той видя как Лоренцо бавно вдигна чашата си и се чукна с Рафаело. Двамата мъже се гледаха дружески и се усмихваха, сякаш бяха приятели. Но Леон знаеше, че са врагове и че един от двамата бе готов да мине и през трупове, за да постигне целта си.

Настойчиво мяукане привлече вниманието му. Кия протегна шия към блюдото с риба. Леон взе парче риба и го даде на Кия. След това си взе порция шунка със смокини.

— Е, какъв е графикът за фреската, какво предстои да се прави? — попита Рафаело и отпи голяма глътка вино.

Лоренцо също отпи от чашата си, преди да отвърне. После подробно обясни докъде е стигнала работата. След това Рафаело зададе още няколко въпроса, свързани със скелето и мазилката. Той умело насочи разговора към професионални теми.

В някакъв момент Леон престана да следи какво си говорят. От вниманието му все пак не убягна, че първата кана с вино вече бе изпразнена. Рафаело поръча още една, когато слугинята дойде да

донесе основното ястие. Жената бързо се упъти към тезгяха, но втората кана с вино се забави доста.

— Каква гадост! — оплака се Рафаело. — Днес е особен ден, а виното още се бави!

— Хм, тук е доста пълно наистина — подхвърли Лоренцо и след това изрече на един дъх: — Мога да отида и да донеса една кана с вино!

Той припряно стана.

Леон улови предупредителните погледи на приятелите си. Какво ли бе намислил зидарят?

— Не, не, приятелю! Това е работа на слугите!

— Няма проблем, отивам! — каза Лоренцо и се запровира към тезгяха, който не се виждаше от масата им.

Не бяха минали и три минути и зидарят се върна — в ръцете си носеше две по-малки кани.

Това се стори подозрително на Леон. Две кани... Защо Лоренцо не бе взел една голяма кана?

— Много добре, сега вече имаме вино! — със задоволство рече Рафаело и лицето му засия.

Лоренцо седна на мястото си и напълни догоре чашата му. На себе си наля от другата кана.

Леон се изпълни с лошо предчувствие. Смалтиното...

— Наздраве! — извика Лоренцо и вдигна чашата си.

— Наздраве! — отвърна Рафаело. — За фреските в Сикстинската капела! Успех!

— Не, не, спрете, Рафаело, не пийте! — извика Леон и скочи от мястото си.

Художникът развеселено го погледна.

— Остави ме на мира, момче! — ръката му обгърна чашата и той я вдигна към устните си.

След това нещата се развиха с мълниеносна бързина. Кия скочи от скута на Ким и се хвърли към Рафаело, бърза като стрела.

Художникът изкрещя и изпусна чашата, която се удари в масата, а след това падна на пода и се разби на малки парченца.

— Господи, вижте ризата ми! — изръмжа той ядосано и посочи към червените петна върху ризата си.

— Какво ѝ стана на глупавата котка? — извика Лоренцо и посегна към Кия.

Тя пъргаво избегна ръката му и скочи обратно в прегръдката на Ким, която склучи ръце около нея.

Леон събра цялата си смелост.

— Тази котка не е никак глупава — каза твърдо той. — Току-що предотврати коварен опит да бъдете убит, Рафаело.

Рафаело го погледна с недоумение.

— Какви ги дрънкаш?

Лоренцо сложи ръка на челото си.

Момчето посочи с обвинителен жест към зидаря.

— Той искаше да ви убие с виното.

В този момент Лоренцо се изправи пред момчето. В стойката му се четеше заплаха.

— До гуша ми дойде от глупавите ти брътвежи! Изчезвайте оттук, не искам да ви виждам повече!

Но Леон не помръдна и на милиметър, още повече че Юлиан, Ким и Кия застанаха до него.

— Ако е така — промълви Леон, а гласът му леко потрепери, — защо тогава не отпийете една глътка от каната, от която наляхте на Рафаело?

Зидарят се поколеба.

Погледът на Рафаело се премести от Леон към Лоренцо и после отново към Леон.

— Какво... означава... всичко това... нищо, не разбирам — запелтечи той.

— Пийте! — настоя Леон.

Лоренцо обаче нямаше намерение да пие.

— В тази кана има отрова — каза Леон. — Силно отровно смалтино, боята на смъртта!

— Глупости! — изкрещя зидарят.

Рафаело попиваше със салфетката виното от ризата си. Изглеждаше замислен.

— Един от вас е лъжец — каза той най-сетне. — Няма да се окаже трудно да разберем кой точно. Ако в каната има само вино, то

тогава нищо няма да ви попречи да пиете от нея, Лоренцо...

Зидарят започна да трепери. Бе пребледнял като мъртвец.

— Е, Лоренцо, целият съм в очакване...

Лоренцо се отпусна на стола си.

Рафаело го погледна смаяно.

— Значи е вярно, че в каната има отрова!

Зидарят кимна бавно.

— Той открадна смалтиното от работилницата и дойде с него в кръчмата — хвърли обвинението си Леон. — И по всяка вероятност, докато е бил при тезгяха, е изсипал праха във виното. В тъмночервеното вино синьото смалтино няма как да се забележи.

Лоренцо се предаде. Той примирено измъкна малката стъкленица изпод ризата си. Тя бе празна. Само по ръбовете ѝ можеха да се видят няколко сини частички.

— Това е, това е... — Рафаело не можеше да намери думи. — ... просто нечувано! Лоренцо, защо го направихте?

Зидарят бавно вдигна глава.

— Искате да ми отнемете поръчката. Аз трябваше да завърша фреската.

Рафаело само поклати глава.

— В такъв случай вие сте бил този, който се е опитал да премахне Микеланджело — тихо отбеляза Леон.

— Да! — изстреля Лоренцо. — Дойде ми до гуша да ме командва непрекъснато. Отнасяше се с мен като с някаква отрепка. А аз съм голям художник и щях да свърша работата също толкова добре, колкото и той.

— Как ли пък не, вие сте едно нищо! — отбеляза хладно Рафаело.

— Не е вярно! — простена зидарят. — Ако бях завършил фреските, щях да покажа на целия свят какъв гений се крие в мен.

Рафаело се засмя саркастично.

— Вие срязахте скелето, нали? — продължи Леон. — Микеланджело е трябвало да падне и всичко да изглежда като нещастен случай.

Зидарят отново кимна.

Ким го погледна презрително.

— И вие бяхте този, който непрекъснато ни следеше, нали?

Лоренцо призна и това:

— Забелязах, че сте на път да разгадате намеренията ми. Искан да разбера какво точно знаете.

— В такъв случай вие сте откраднали боите, а след това и четката от катеричи косми, нали? — извика Юлиан.

— Да, влязох отвън, за да не падне подозрението върху някой, който е в къщата — обясни Лоренцо. — След като откраднах боите, се изкатерих по фасадата на къщата до стаята си и си легнах в леглото.

— Вие сте взели четката, боядисали сте я със смалтиното, а след това сте я върнали обратно! — предположи Леон.

— Да, така беше... — прошепна Лоренцо.

Рафаело помисли, че не е чул добре.

— Какво казахте?

Приятелите му разказаха какво бяха открили. При това не пропуснаха да признаят, че са подозирали известно време него. Заради кафявата боя по ръцете му.

— Мен ли? Никога не бих извършил подобно нещо — каза бързо Рафаело. — Но не ви се сърдя. Защото съм много виновен пред вас. А и трябва да ви благодаря, че спасихте живота ми — и той одобрително ги погали по главите.

— Ще трябва да ви предадем на швейцарската гвардия, Лоренцо. Папата сам ще отсъди какво да прави с вас!

Зидарят мълчеше.

Рафаело подвикна на гостилничаря и се погрижи гвардията да дойде и да отведе Лоренцо.

Преди да тръгне, той хвърли на приятелите ключовете от къщата на Микеланджело.

— Няма да ми трябва повече — мрачно каза той.

Имаш право, помисли си Леон, и прибра ключовете.

После Рафаело плати сметката и всички заедно излязоха навън.

Навън бе чудно топло. Бе хубав и спокоен ден. Леон хвърли последен поглед към „Златния лъв“. На косъм се размина извършването на ново престъпление. За радост бяха успели да го предотвратят. Леон все още не можеше да се успокои напълно. Безпокоеше се за Микеланджело.

— Знаете ли в коя болница е Микеланджело?

— Разбира се, целият Рим знае. Искате да го посетите ли?

Приятелите кимнаха.

Рафаело се усмихна.

— Добра идея, ще дойда с вас. Още повече че някои неща между нас с Микеланджело трябва да бъдат изяснени. Надявам се да е оживял!

Младият художник заведе децата в болницата, в която бе настанен Микеланджело. Той се намираше в единична стая на долния етаж. В коридора срещнаха лекаря, който го лекуваше. От него разбраха, че майсторът се чувства добре. Бил се отровил от нещо, но не било много ясно от какво.

— Дадохме му една отвара от билки, която му се отрази добре — осведоми ги лекарят. — Можете да се видите с него за кратко.

Кия първа се шмугна през полуотворената врата и тръгна към Микеланджело.

— Ей, какво е това... а, това сте били вие! — извика Микеланджело, когато след нея се появиха Леон, Юлиан и Ким. — Но нали аз ви бях... — Той не успя да довърши, защото в този момент съзря Рафаело. Лицето му пламна.

— Моля ви, не се вълнувайте! — извика Леон и успокоително вдигна ръце.

Микеланджело очевидно не бе толкова зле, щом бе в състояние отново да се ядосва.

Приятелите застанаха в кръг край леглото на майстора. Той недоверчиво ги стрелкаше с очи. Но когато му разказаха всичко, чертите на лицето му се отпуснаха и накрая той дори се засмя.

— Радвам се, че всичко завърши толкова добре — каза той. — Моля ви да ми простите, че ви изгоних. — После въздъхна и добави: — Кой би допуснал, че зад всичко това стои Лоренцо? Никога не бих го допуснал!

— Да, в началото ние също подозирахме друго — каза Леон и погледна към Рафаело, който до този момент стоеше встрани и мълчеше.

Сега той се приближи. После си пое дълбоко дъх и каза:

— Както вече чухте, нямам нищо общо с всичко това. За мен е важно да го знаете, Микеланджело.

Майсторът изкриви лице, сякаш го мъчеше някаква болка.

— Само че все пак искахте да завършите фреската вместо мен. Помолихте светия отец да ви възложи поръчката.

Рафаело се засмя чаровно.

— Беше само предложение, в случай че не сте в състояние да го направите вие. Работата в тази толкова важна църква все пак трябва да бъде завършена. Предложих скромния си талант в услуга на църквата, нищо повече.

Микеланджело вдигна вежди.

— О, да, нищо повече! — хапливо отвърна той.

— Както изглежда, вие отново сте добре! — извика бързо Леон.

— Така е — отвърна майсторът. — За мой късмет, проклетият Лоренцо не е използвал достатъчно количество смалтино. Вдругиден смятам да се заловя за работа. Адам очаква да бъде създаден! А вие — обърна се той към приятелите, — можете да живеете в къщата ми колкото искате. Още повече че ключовете на Лоренцо са у вас. Ще ви дам малко дукати, за да можете да си купите нещо за ядене.

— Благодарим, това е твърде великодушно от ваша страна, но не е необходимо да го правите — опита се да го разубеди Леон.

Майсторът обаче остана непреклонен и пхна в ръката му три дуката.

— Вървете и се подгответе, има още толкова много работа! — каза им той на раздяла и им намигна.

Приятелите и Рафаело си тръгнаха. Когато излязоха на улицата, Рафаело отново им благодари, а след това се прости с тях. Но когато измина няколко метра, се обърна и им помаха.

— Уф, каква налудничавя история — каза Леон.

— Да, наистина — съгласи се с него Юлиан. — Нашият мил приятел Паоло имаше право. Наистина е имало опит за покушение срещу Микеланджело.

Ким посочи към моста на ангелите:

— Случаят е разрешен. Мисля, че вече можем да напуснем Вечния град.

Леон въздъхна.

— Така изглежда. Жалко...

— Както винаги — отвърна Юлиан. — Но преди да се отправим обратно към къщи, трябва да върнем ключовете и дукатите на Микеланджело.

След като приключиха с това, приятелите се втурнаха към моста над Тибър. И този ден там се тълпяха хора. Приятелите се смесиха с множеството и най-после стигнаха до фигурата на ангела, през която бяха дошли в Рим.

Хвърлиха последен поглед назад. Никой не обръщаше внимание на трите деца и котката и те се устремиха към ангела. Нищо не ги спря. Влязоха в каменната фигура и Темпус ги върна обратно в Зибентан.

СИНИЯТ СЛАДОЛЕД

На следващия ден приятелите отново бяха в най-хубавата сладкарница на света — „Венеция“, където цареше голямо оживление.

— Здравейте! — поздрави ги Паоло.

Ким, Леон и Юлиан му махнаха в отговор и се отправиха към масата, над която висеше репродукцията на фреската на Микеланджело „Сътворението на Адам“.

Паоло се насочи към тях, за да запише поръчката им.

— Какво да бъде? — попита той. — Може би шоколадов, както винаги?

Ким и Леон кимнаха енергично.

— А защо не и една вафла за красивата котка?

Ким погледна към Кия, която се бе настанила в скута ѝ.

— Мисля, че ще ѝ хареса — каза момичето.

— А ти? — попита Паоло Юлиан, който очевидно все още не бе решил и се взираше към витрината.

— Светлокафявият сладолед е орехов, нали?

— Да — отвърна Паоло.

— А синият най-отляво?

Паоло сбърчи чело.

— Това е смърфсладолед.

Ким започна да се смее.

Леко засегнат, собственикът на сладкарницата махна с ръка и отбеляза:

— Малчуганите много си падат по него.

— И аз ще го опитам — изненада ги Юлиан.

— Орехов и смърфсладолед... Сигурен ли си? — невярващо подхвърли Паоло.

— Да — отвърна Юлиан.

— Добре, веднага се връщам — каза собственикът и забърза към тезгяха.

Когато останаха сами, Леон се хвана за главата.

— Сигурно ще е много вкусно! Как се сети за тази комбинация, Юлиан?

Момчето се засмя и посочи към картината над тях.

— В чест на майстора днес ще похапна печена сиена и смалтино под формата на сладолед.

Ким отново се засмя.

— Добър апетит в такъв случай.

Юлиан бе вперил замислен поглед в известната картина.

— Е, поне е сигурно, че сладоледът няма да е отровен...

ХУДОЖНИКЪТ И ПАПАТА

Микеланджело ди Лудовико Буонароти Симони е роден на 6 март 1475 г. в Капрезе, Тоскана, в семейство на дребни благородници. Баща му заемал различни чиновнически постове и управлявал неголямото семейно имущество. Скоро след раждането на Микеланджело семейството се преместило да живее във Флоренция. Бащата се погрижил синът му да получи добро образование и още от ранна възраст започнало обучението на момчето при флорентинския хуманист Франческо да Урбино. Микеланджело обаче искал да стане художник. Въпреки несъгласието на баща си той успял да постигне своето и на тринайсет години станал чирак на известния скулптор Доменико Гирландайо^[1]. Именно той го въвел в тънкостите на скулптурата и рисуването на фрески. След двегодишно чиракуване Микеланджело започнал да посещава Академията — училище във Флоренция, основано от семейство Медичи^[2] по подобие на древногръцката академия на Платон. Тук Микеланджело изучавал скулптура, изкуство, философия и имал възможност да се срещне и да се учи от едни от най-известните мислители и творци на своето време.

По време на обучението му в Академията се случил инцидент, който оставил белег на лицето му за цял живот. Неговият приятел Пиетро Ториджано, който се учел в същото скулптурно ателие, разбил носа на Микеланджело с юмрук при една свада. До края на живота носът на великия художник останал крив и той много се срамувал от лицето си.

След смъртта на Лоренцо Медичи във Флоренция настъпили политически безредици и Микеланджело заминал първо за Венеция, а после за Болоня. Там отворил и първото си ателие и започнал да трупа опит и известност. Работил за църкви и влиятелни личности, които можели да си позволят да заплатят работата му.

Едва 21-годишен, Микеланджело бил поканен в Рим, за да изработи статуя на римския бог Бакх. Именно по време на този му престой френският посланик при Светия престол поръчал на

Микеланджело изработването на една от най-известните му творби — „Пиета“, която и днес може да се види в катедралата „Свети Петър“.

Въпреки огромната възхита, която предизвикала статуята, истинската известност за Микеланджело дошла около две години по-късно, след като завършил шедьовъра си — статуята „Давид“, изработена по поръчка на една от градските гилдии във Флоренция.

Микеланджело бил не само прочут художник и скулптор, но и отличен архитект и поет.

През 1508 г. папа Юлий II го извикал в Рим, за да изрисува купола на Сикстинската капела. По това време стените вече били украсени с различни шедьоври, между тях и известната фреска „Христос предава на свети Петър ключа от рая“ на Пиетро Перуджино (ок. 1445–1523) — в северната част на капелата.

Папа Юлий II имал репутацията на човек, вдъхващ ужас. Сприхав и избухлив, той бил известен с това, че удрял подчинените с жезъла си. Всичко това му навлякло прозвището „ужасния папа“. Джорджо Базари, съвременник на Юлий II и Микеланджело, твърди, че папата ударил дори Микеланджело, тъй като работата в Сикстинската капела не вървяла достатъчно бързо.

Самият Микеланджело, независимо от гениалността и успехите си, не бил особено дружелюбен и общителен. Малкото му приятели го описват като човек на настроения, затворен в себе си и крайно недоверчив. Хубавите дрехи и вкусната храна му били също толкова безразлични, колкото и добрите обноски. Бил отдаден изцяло на изкуството и ревниво криел творбите си от завистници. Рисувал фреските си точно както е описано в този роман, прикрити с платнище, за да не ги види никой, преди да са завършени. Папата вероятно е правил многократни опити да надникне зад платнището. Микеланджело дори бил убеден, че папата се преоблича, за да види незабелязано фреските.

Но недоверчивостта на Микеланджело не била неоснователна. Към враговете му се числели прочутият архитект Браманте и гениалният художник Рафаело. В едно писмо до приятел Микеланджело писал, че се страхува да не бъде убит. Според него искали да го убият, защото бил най-добрият художник и защото бил уличил Браманте в некадърност. Факт е също така, че Рафаело, непосредствено след откриването на първата част от фреските на 15

август, направил опит да получи поръчката за западната част на капелата. Но Юлий II не се съгласил, въпреки че не можел да понася Микеланджело. Опитът за покушение срещу Микеланджело обаче, описан в тази книга, е плод на въображението на автора.

Честите търкания между Микеланджело и папата и между Микеланджело и другите художници не попречили на работата му върху фреските в капелата. За четири години (между 1508 и 1512 г.) художникът създал едни от най-известните живописни творби в света.

На 1 ноември 1512 г. всички фрески били завършени. На площ от петстотин и двайсет квадратни метра са нарисувани сто и петнайсет фигури с размер, по-голям от човешкия, и още около двеста в сцените от „Сътворението на света“. За съжаление, сто години след смъртта на Микеланджело проникващата дъждовна вода, прахът и димът от свещите започнали да развалят фреските. Правени са многократни опити за тяхната реставрация, но често „спасителите“ им нанасяли още повече вреда.

Между 1980 г. и 1994 г. куполът на Сикстинската капела е изцяло реставриран след внимателно проучване. Първоначално саждите и мръсотията били изследвани в лаборатория, за да се намери най-подходящият начин за тяхното премахване. След като специалистите отстранили дебелия слой сажди, се появила една, смятана за непостижима за онова време, наситеност и яркост на боите. Неповторимото творение на Микеланджело оживяло в цялото си великолепиe. Днес нова конструкция на покрива, климатична инсталация и специална пътека (поглъщаща всяка пращинка от обувките на посетителите) предпазват фреските от по-нататъшно разрушаване.

След триумфа в Сикстинската капела и след смъртта на папа Юлий II, Микеланджело се върнал за две години във Флоренция. Там, освен всичко друго, той работил по фасадата на църквата „Свети Лоренцо“ и над гробницата на Медичите. От 1534 г. Микеланджело отново бил в Рим и на възраст около шейсет години поел една голяма поръчка, която отново го отвела в Сикстинската капела. По поръчение на папа Павел III^[3] в продължение на шест години Микеланджело рисувал върху фронтонa над олтара фреската „Новият завет“, която днес е една от най-известните в света. След това папата му възложил

да изрисува личната му капела. С тази си работа, категорични са експертите, Микеланджело достига нов връх в творчеството си.

Умира на 18 февруари 1564 г. в Рим. Погребан е в църквата „Санта Кроче“ във Флоренция. Неповторимото му изкуство го надживява и го прави безсмъртен.

---

[1] Гирландайо, Доменико (1449–1494). Известен флорентински скулптор. — Б.пр. ↑

[2] Медичи — семейство, което участвало активно в икономическия, политическия и културен живот на Флоренция. Негови представители нееднократно управлявали Флоренция между XII в. и XVII в. От семейство Медичи произлизат трима папи и две кралици на Франция — Катерина и Мария Медичи. Родът на Медичите покровителствал художници и архитекти и превърнал Флоренция в един от световните културни центрове на Ренесанса. — Б.пр. ↑

[3] Павел III (1534–1549). Римски папа, възкачил се на престола през 1468 г. Води непримирима борба с Реформацията. През 1540 г. утвърждава ордена на йезуитите. Това е папата, отлъчил от църквата английския крал Хенри VIII заради това, че той през 1534 г. прекратява отношенията с Римокатолическата църква и става глава на англиканската църква. — Б.пр. ↑

Издание:

Фабиан Ленк. Смъртоносното багрило
Детективи с машина на времето. Осемнадесета книга
Немска. Първо издание
ИК „Фют“, София, 2013
Редактор: Илияна Владимирова, Албена Раленкова
Илюстрации: Алмут Кунерт
ISBN: 978-954-625-851-9

Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.